

הוועדה למשנה לתכנון ובניה – היתרים – תמליל

תיק מספר 2020/0412.00

הורקניה 22 , קטמון הישנה

מספר הוועדה: 12

מקום ההתכנסות: אולם הנהלה 2

תאריך הוועדה: ה' בתמוז תשפ"ד (11.07.2024)

מזכיר הוועדה בדיון: דליה אלפסי, נלי צדוק

שעת תחילת הוועדה: 10:00

שעות סיום הוועדה: 13:15

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק בע"מ ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים

עיריית ירושלים וחברת גולד וורק בע"מ עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד-וורק ת M ג R ים גולד וורק תמלול והקלטה

יואל שבת:

רגע, רגע, עכשיו.

יוחנן וייצמן:

את רוצה להציג לנו את התיק או,

רחלי רוטנברג:

כן, כן,

רוחמה יעקבי:

היא מציגה.

רחלי רוטנברג:

אנחנו מדברים על רחוב הורקניה 22, בקשה לפי תמ"א 38, בניין מגורים גדול, זכאי לשתיים וחצי קומות.

יואל שבת:

תיק 2020/0412.

רחלי רוטנברג:

2020/0412. במצב הנכנס יש 24 יחידות דיור, שש בכל קומה, מעל קומת עמודים ומחסנים. עכשיו מבקשים לחלק את קומת המחסנים, כאילו, חלק אחד למחסנים, ארבע יחידות דיור קטנות בקומות העמודים, ועוד חיזוק של כל הדירות כמובן, ואז שתיים וחצי קומות שכוללות שש יחידות בקומה אחת, שש יחידות בקומה שנייה. חמש, סליחה, שש ושש, ולמעלה יש עוד שלוש.

אדיר שוורץ:

כמה יחידות דיור במצב הקיים וכמה ביוצא?

רחלי רוטנברג:

24 ומכניסים עוד, היה כתוב 18, אני רואה 19. רגע, פשוט אני לא רואה,

יוחנן וייצמן:

יש שש בקומה, כמה דירות יש בקומה היום?

רחלי רוטנברג:

שש, שש.

יוחנן וייצמן:

שש? לא, בקומות הישנות.

רחלי רוטנברג:

בקומות הישנות שש וגם בחדשות שש.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) הייתה פה איזה הפרזה, זה מה שרציתי להגיד.

רחלי רוטנברג:

לא, לא. בקומה למעלה יש שלוש וחצי קומה, ובקומת עמודים הם ביקשו עוד ארבע, זאת אומרת שיוצא 19 יחידות דיור.

אדיר שוורץ:

זה כמעט הכפלה, כמעט הכפלה של הבניין.

רחלי רוטנברג:

כמעט הכפלה. עכשיו, בהיתר המקורי, בהיתר המקורי יש 12 חניות שימושיות,

אדיר שוורץ:

חדשות?

רחלי רוטנברג:

מה?

אדיר שוורץ:

חדשות או קיימות?

רחלי רוטנברג:

לא, בקיים,

אדיר שוורץ:

בקיים.

רחלי רוטנברג:

יש 12, עכשיו, אחרי כל הסיפור הזה הם הוסיפו סך הכל שתי חניות, זאת אומרת, עשו מכפילים וזה, וכל זה, והגיעו רק ל-14 חניות, זאת אומרת שחסר להם לפי תקן 31 חניות, וכמובן שרוב ההתנגדויות זה על החניה ועל ההכפלה של יחידות הדיור ועל ההפרעה ועל זה שהם, איך הם קראו לזה? אקזיט נדל"ני של בניית תוספות של 18 יחידות דיור. כל מיני כאלה. זה בעיקר ההתנגדויות.

אדיר שוורץ:

ומה דעתך?

רחלי רוטנברג:

דעתי שיש קושי גדול עם החניות שיש, ממש.

אדיר שוורץ:

טוב, להכניס?

יוחנן וייצמן:

כן.

עמנואל זלטס:

שניה רגע, לפני שאתה מכניס,

יוחנן וייצמן:

אנחנו מאשרים,

עמנואל זלטס:

שניה.

יוחנן וייצמן:

את הפרוטוקול של, תגיד את התהליך.

עמנואל זלטס:

פרוטוקול של וועדת תב"ע 26.06.24,

יוחנן וייצמן:

26.06.

עמנואל זלטס:

מאושר?

יוחנן וייצמן:

כן, כן. למישהו יש הערות?

דוברת לא מזוהה:

יש הערות?

יוחנן וייצמן:

אין הערות, שלום.

רוחמה יעקבי:

להכניס?

עמנואל זלטס:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

סתם, זה צריך להיות סעיף ראשון בסדר יום, זה ה-,

עמנואל זלטס:

אני יודע, זה היה צריך להיות אתמול, (לא ברור) שהוא סגר את הוועדה אתמול.

רוחמה יעקבי:

מתנגדים פה, המתנגדים פה.

דוברת לא מזוהה:

ופה?

רוחמה יעקבי:

המבקשים שם.

דוברת לא מזוהה:

המבקשים שם?

רוחמה יעקבי:

המתנגדים פה.

דובר לא מזוהה:

איפה אנחנו?

רוחמה יעקבי:

פה, פה המתנגדים. לא, רק המתנגדים.

דוברת לא מזוהה:

כמה חברי וועדה יש?

רוחמה יעקבי:

פה, פה, פה. לאן אתה הולך? המתנגדים פה, המבקשים פה.

דובר לא מזוהה:

מה נשמע?

רוחמה יעקבי:

מבקשים פה, מתנגדים פה.

דובר לא מזוהה:

רחלי, מה נשמע?

רחלי רוטנברג:

ברוך השם, מה נשמע?

דובר לא מזוהה:

הגענו ל(לא ברור) סוף סוף.

רחלי רוטנברג:

זה הגיע בסוף.

דובר לא מזוהה:

כן.

רוחמה יעקבי:

כן, פה, פה, פה, פה. לא בסוף, יש חברי וועדה.

(מדברים ביחד)

דוברת לא מזוהה:

מה השם? אני צריכה שמות.

דובר לא מזוהה:

שמות?

דוברת לא מזוהה:

אתה אדריכל?

רוחמה יעקבי:

בוא שב, שב.

יוחנן וייצמן:

בסדר, התארגנו? טוב, חברים, אנחנו בתיק 20/412, רחוב הורקניה 22, תמ"א 38. לפני שנכנסתם האדריכלית רוטנברג, לפני שנכנסתם האדריכלית רוטנברג הציגה לנו את התכנית, נגיד את העיקרים שלה. מדובר בתוספת של 24 יחידות דיור, או 23? או 19?

רחלי רוטנברג:

לא, יש 24, מוסיפים 19.

יוחנן וייצמן:

בניין של ארבע קומות, מוסיפים 19 יחידות דיור ב-, שש בשתי קומות, שלוש בעוד קומה עליונה, לפי, מותר לפי התמ"א שתיים וחצי קומות, וגם את חסימת קומת עמודים. אם אני מבין נכון, ההתנגדויות ברובן לנושא חניה. עכשיו ככה, מי שמדבר, אני מבקש שיציג את שמו לפרוטוקול, ואין צורך לחזור על טענה שכבר נטענה על ידי מישהו. כשהמגישים יענו לכם אז תרשמו מה

שהם עונים ויש לכם זכות תגובה אחרונה. בבקשה. אני מתחיל להקריא לפי הסדר שמונח בפניי,
זה סדר אקראי.

דוברת לא מזוהה:

קודם כל מתנגדים, אחר כך מבקשים?

רוחמה יעקבי:

כן.

יוחנן וייצמן:

קודם מתנגדים, מבקשים, מתנגדים.

רוחמה יעקבי:

אחר כך יש לכם זכות, וזהו.

יוחנן וייצמן:

זה הסדר. יוסף קרן אברהם, פה?

דובר לא מזוהה:

לא.

רוחמה יעקבי:

לא, לא.

יוחנן וייצמן:

לא.

עמנואל זלטס:

תקריא.

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא אקריא, קודם כל אני אראה מה,

דוברת לא מזוהה:

אולי כדאי שתקריאו את ההתנגדות,

רוחמה יעקבי:

הם מקריאים.

יוחנן וייצמן:

אורטל נזרי?

רוחמה יעקבי:

נזרי אורטל, אמרה שתגיע.

יוחנן וייצמן:

מאירה זירוף?

רחלי רוטנברג:

אתה רוצה להקריא את כל אחד, שלא,

יוחנן וייצמן:

לא, אני מציע להקריא אותם אחרי שיגידו, ואם זה חוזר אז,

רחלי רוטנברג:

הבנתי.

יוחנן וייצמן:

אני אחסוך לעצמי את זה.

רוחמה יעקבי:

כן.

יוחנן וייצמן:

אורן יגל, ד"ר אורן יגל?

רוחמה יעקבי:

לא יגיע.

יוחנן וייצמן:

ליאת צדוק?

רוחמה יעקבי:

לא, גם לא תפסנו אותה.

יוחנן וייצמן:

נעמי גאנה?

רוחמה יעקבי:

לא.

יוחנן וייצמן:

שמשון משה? אדם יציב? מיכאל מרץ? אז רגע, מי כן פה?

מיכאל מרץ:

מיכאל מרץ פה.

יוחנן וייצמן:

מיכאל מרץ פה. יופי.

רוחמה יעקבי:

אדוני, אתה רוצה להגיע?

יוחנן וייצמן:

השופר שלך.

רוחמה יעקבי:

הוא יגיע.

יוחנן וייצמן:

דבר, תציג את ההתנגדות שלך.

רוחמה יעקבי:

תדבר, למה אתה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

מיכאל, אתה רוצה להסביר לנו?

מיכאל מרץ:

אני?

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

מיכאל מרץ:

אני מתנגד לרעיון הזה.

יוחנן וייצמן:

תשב, תשב, תרגיש,

עמנואל זלטס:

מה שנוח לך.

יוחנן וייצמן:

מה שנוח.

מיכאל מרץ:

אני בדקתי מה יש בסביבה. יש שם שלושה בתי ספר, (לא ברור) 620 תלמידים, 21 כיתות. 50 מטר הבדל, בית הספר האמריקאי, 150 תלמידים, 11 כיתות. אילנות, 80 תלמידים, שמונה כיתות, זה לא, זה תלמידים (לא ברור) בסך הכל יש שם באזור הזה 850 תלמידים עם מכוניות שבאות עם ההורים, מביאים את הילדים. אני מפריע?

יוחנן וייצמן:

לא, לא, הגיע היושב ראש הקבוע, הוא ינהל את הדיון, לא אני.

עמנואל זלטס:

אני פה (לא ברור)

ישראל קלרמן:

לא קשור אליך, אתה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

הוא ינהל את הדיון, לא אני.

ישראל קלרמן:

לא קשור ל(לא ברור)

עמנואל זלטס:

קבוע היום, זה בסדר.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אדון מיכאל, אתה יכול להמשיך.

ישראל קלרמן:

כן, סליחה.

אדיר שוורץ:

לא לחזור, להמשיך. לא צריך לחזור.

דובר לא מזוהה:

לא צריך לחזור.

מיכאל מרץ:

רחוב שמעוני הוא המשך של רחוב הורקניה, הוא חד סטרי. כל התחבורה מכיוון הקטמונים שצריכים להגיע לאזור של האוניברסיטה והכיוונים האלה, נוסעים דרך הרחוב הזה. בשעה שמונה-תשע-עשר יש לחץ לא נורמלי על הכביש ועל הצומת. הכביש, איך קוראים לכביש שיוורד?

דובר לא מזוהה:

חיים יחיל.

מיכאל מרץ:

רחוב יחיל,

ישראל קלרמן:

כן.

מיכאל מרץ:

רחוב יחיל,

ישראל קלרמן:

כן.

מיכאל מרץ:

הוא מנקז את הרחובות רבי טרפון והרב באשי. מה שמתרחש בצומת, אני משוכנע שאתם אפילו, בדמיון שלכם אתם לא יכולים לראות אותו. אשתי ואני שנוסעים ברחוב, איך אנחנו קוראים לרחוב הזה? רחוב המוסך. לאורך כל הכבישים מכוניות, מכוניות, מכוניות. עכשיו הולכים ומבקשים להוסיף עוד 18 דירות על הדירות הקיימות. זאת אומרת, לכל דירה צריכים לפחות שתי מכוניות, זאת אומרת, יש לנו עוד תוספת סדר גודל של 36 מכוניות. איפה הם יחנו, המכוניות האלה? איפה הם יעמדו? אנחנו בני אדם, אנחנו לא מכוניות או מכשירים ששמים אותם והם עומדים. אנחנו רוצים לחיות בחברה מתוקנת, אנחנו רוצים אוויר, אנחנו רוצים את השקט שמגיע לנו, ואתם מעבירים אותנו לגיהנום. זה, אז לכן אני מתנגד בהתנגדות נחרצת לכל הרעיון הזה של הבנייה המחודשת שם ב-22.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

מיכאל מרץ:

זהו.

ישראל קלרמן:

כן.

עוז כהן:

שמי עו"ד עוז כהן.

ישראל קלרמן:

הקראתם את זה?

יוחנן וייצמן:

מה?

דוברת לא מזוהה:

רגע, (לא ברור)

ישראל קלרמן:

הקראתם את הקודמים?

יוחנן וייצמן:

לא, לא הקראנו, כי חיינו לראות מה הם אומרים.

ישראל קלרמן:

אה.

יוחנן וייצמן:

הרשל כץ פה?

ישראל קלרמן:

הרשי, כן, (לא ברור)

רוחמה יעקבי:

כן, כן.

יוחנן וייצמן:

לא יודע מי זה.

רחלי רוטנברג:

אני עדיין פותחת את זה, רגע. אז אולי אפשר להתחיל ממנו ואז,

ישראל קלרמן:

כן, הרשי.

רחלי רוטנברג:

הוא רוצה להציג מצגת שעוד לא עלתה, אז אולי,

יוחנן וייצמן:

נמשיך הלאה.

ישראל קלרמן:

רגע, השאלה אם צריך את המצגת הזאת.

רחלי רוטנברג:

כן.

ישראל קלרמן:

רחלי, צריך את המצגת?

יוחנן וייצמן:

לא, אם יש מצגת זה תמיד טוב.

רחלי רוטנברג:

הוא רוצה, הוא ביקש להציג.

ישראל קלרמן:

יותר טוב? הלאה. עוד משהו? הרשי אחרי זה.

יוחנן וייצמן:

מלי ששון.

ישראל קלרמן:

מלי?

דוברת לא מזוהה:

זה לפי סדר.

ישראל קלרמן:

את רוצה לדבר?

יוחנן וייצמן:

לפי סדר אקראי שנסקרו ה-,

ישראל קלרמן:

בבקשה, מלי, דברי. כן, מלי.

מלי ששון:

תראה, אני גם נציגת ציבור, אתם יודעים, וגם אני תושבת רחוב הורקניה. זאת אומרת, ההתנגדות שלי עכשיו היא הוגשה, היא הוגשה, אז כשהיא הוגשה היא הוגשה בתור תושבת. עכשיו אני דבר גם בתור תושבת וגם בתור חברת הנהלה, יושבת ראש התחום האורבני במינהל הקהילתי. היה חשוב באמת שהרשי היה מראה את המצגת שלו,

רחלי רוטנברג:

אני מנסה.

מלי ששון:

ואז היינו באמת מבינים מה קורה בשכונה. זה הורקניה 20, הורקניה 22. הבניין לפניו זה הורקניה 20. בהורקניה 20 גם הייתה תמ"א, תוספת של שתי קומות, תוספת של יחידות דיור. כשהתנגדנו שם לתכנית הקודמת ביקשנו שחברי הוועדה יצאו למקום, יתרשמו מהרחוב שלנו, ורק אחר כך שיאשרו את התכנית הזאת. אני לא יודעת אם חברי הוועדה יצאו למקום, הוחלט שכן הוועדה תצא למקום, ביקשתי גם מרוחמה, גם מדליה, גם מכולם, גם מנפתלי, ביקשתי.

דובר לא מזוהה:

יצאנו.

מלי ששון:

ברגע שהוועדה יוצאת,

ישראל קלרמן:

היו, היו במקום.

מלי ששון:

רגע. ברגע שהוועדה יוצאת לסיור, אני רוצה להצטרף לסיור הזה, להסביר להם,

ישראל קלרמן:

אנחנו עושים סיורים בלי לצרף.

מלי ששון:

מה?

ישראל קלרמן:

אנחנו לא מצרפים, אנחנו לא יכולים לעשות דיונים (לא ברור)

מלי ששון:

ברור, אתם לא מצרפים,

ישראל קלרמן:

אז לכן היינו, בסדר, אבל היינו.

מלי ששון:

אין בעיה, מבחינתי אל תצרפו, אתם עושים,

ישראל קלרמן:

היינו.

מלי ששון:

רגע, רגע, הייתם. תן לי לדבר ואחר כך תעיר את ההערות שלך.

ישראל קלרמן:

לא הערות, אמרתי לך מציאות.

מלי ששון:

יושב ראש, יושב ראש הוועדה אדון ראובברגר, עכשיו אתה יושב פה, הוא יושב בתיקים הקודמים. הוא אמר, אני לא רוצה לשמוע את המינהלים הקהילתיים, מבחינתי הם עושים קרקס, אני אף פעם לא עשיתי קרקס, אתם מכירים,

ישראל קלרמן:

את לא צריכה להגיד את זה, אל תגידי את מה שהוא אמר,

מלי ששון:

אבל אני אומרת, זה כתוב, רגע.

ישראל קלרמן:

זה הנושא?

דובר לא מזוהה:

זה מה שרלוונטי עכשיו.

מלי ששון:

זאת המדיניות, רגע.

ישראל קלרמן:

דברי איתנו,

מלי ששון:

רגע,

ישראל קלרמן:

מה עכשיו,

מלי ששון:

רגע.

ישראל קלרמן:

מפריע לך בבניין הזה. מלי, חבל.

מלי ששון:

אני אגיע, אני אגיע, תן לי לדבר, אתה אחר כך,

ישראל קלרמן:

לא, אבל,

מלי ששון:

תחליט מה שתחליט.

ישראל קלרמן:

אבל זכותי גם לבקש ממך שתדברי רק לעניין ההתנגדות ולא לעניין מה ראוכברגר אמר שם ומה הוא אמר שם.

מלי ששון:

ההתנגדות, ברור.

ישראל קלרמן:

לא קשור. כן.

מלי ששון:

מה לא קשור? אני אדבר איתך (לא ברור) על הבניין הזה,

ישראל קלרמן:

אני מדבר, ראוכברגר מה הוא אמר על תיק אחר,

מלי ששון:

רגע.

ישראל קלרמן:

זה לא קשור לתיק הזה.

מלי ששון:

אתה רוצה,

ישראל קלרמן:

אני לא רוצה לשמוע את זה כי זה סתם מגרע. בשביל מה?

מלי ששון:

בסדר, אוקי.

ישראל קלרמן:

דברי למה,

מלי ששון:

עכשיו לגבי,

ישראל קלרמן:

הבקשה הזאת מפריעה לרחוב. שמענו את הדובר לפניך,

מלי ששון:

הורקניה, הורקניה 20,

ישראל קלרמן:

הוא הסביר את זה מאד יפה. את רוצה להוסיף, תוסיפי.

מלי ששון:

שניה, הורקניה 20, אישרתם את הבקשה. הבקשה אושרה למרות ההתנגדות שלנו שדיברנו על החניות ואמרנו לכם שהרחוב אצלנו מאד צפוף, למרות שיצאתם כנראה לסיור, אני לא יודעת איך יצאתם ומתי ראיתם, באיזה שעות הייתם שם ואיך התרשמתם, אבל התרשמתם שהרחוב שלנו יכול להכיל כנראה הרבה מכוניות ואז אישרתם את זה, אישרתם את התכנית. אנחנו התלוננו גם על הביוב אצלנו, הלא אתה יודע, אם הוא יראה לך את המצגת, רחוב הורקניה הוא על הר. אם אתה נגיד מגיע מרחוב, אם אתה מסתכל מצומת גולומב לכיוון רחוב הורקניה, אתה רואה שזה, אז יש לנו את רחוב חננאל ויש לנו עוד כמה רחובות, ברניקי, עד שאתה מגיע להורקניה. מרחוב הורקניה, מרחוב הורקניה, הביוב של רחוב הורקניה, כל מערכת הביוב יורדת כלפי מטה. כל הבתים האלה שנמצאים בברניקי סופגים את הכמות של ה-,

ישראל קלרמן:

ביוב?

מלי ששון:

של הביוב, וזה נסתם. ואם אתם תבדקו את זה גם אתם תראו שהמערכת אצלנו, מערכת הביוב לא יכולה לקלוט כל כך הרבה, היום היא לא יכולה לקלוט את כמות הביוב שיוצאת. הביובים צפים, אנחנו כל פעם נאלצים להזמין את חברת הגיחון, באה חברת הגיחון, מפנה, בינתיים בחגים בשבתות, השכונה שלנו מתמלאה בריח של סירחון. ואנחנו מתמודדים ככה. עכשיו, אתם באים, בא יזם, הוא (לא ברור) רק את התכנית הזאת. אז אתה אומר לי, מלי, תתייחסי רק לתכנית הזאת. אז התכנית הזאת, מערכת הביוב שלה, לאן הולכת? שיבואו ויראו לנו עכשיו, אני רוצה שיראו לנו לאן מערכת הביוב הולכת, ואחר כך אני אעיר את ההערות שלי. כנ"ל לגבי החניה, החניה אותו דבר. תראו לנו איפה יש לנו,

ישראל קלרמן:

בסדר גמור.

מלי ששון:

רגע, לא סיימתי, חכה, למה אתה סותם לי את הפה? יש לי עוד כמה דברים. רגע, אתה לא, לא,

ישראל קלרמן:

אני אסתום לך את הפה?

מלי ששון:

אני מדברת,

יוחנן וייצמן:

יש לו אומץ בכלל?

ישראל קלרמן:

אני אסתום לך?

מלי ששון:

אני מדברת לאט,

ישראל קלרמן:

לא סותם את הפה, אבל אמרת, ביוב, יגידו. אמרת חניה, יגידו. מה עוד?

מלי ששון:

חשמל.

ישראל קלרמן:

חשמל, יגידו.

מלי ששון:

יפה.

דובר לא מזהה:

אדוני,

מלי ששון:

אנחנו,

דובר לא מזוהה:

היא לא כתבה את זה בהתנגדות.

ישראל קלרמן:

שניה.

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

אני שומע אותה,

מלי ששון:

מה זה קשור?

ישראל קלרמן:

אני שומע את כל מה שהיא אומרת. תכתוב לך. כן.

מלי ששון:

(לא ברור) את ההתנגדות שלי,

ישראל קלרמן:

לכן היא פה, כי אם היה רק מה שכותבים, היית אומר שהם היו כותבים, אתה תכתוב כנגד ואז
(לא ברור)

דובר לא מזוהה:

אני (לא ברור)

ישראל קלרמן:

נכון, בבית משפט זה אחרת. פה אנחנו שומעים,

יוחנן וייצמן:

היא כתבה תשתיות, היא כתבה תשתיות, היא לא פירטה.

ישראל קלרמן:

בשביל זה אנחנו שומעים אותה פה,

מלי ששון:

תקריאו את ההתנגדות שלי בבקשה.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

ישראל קלרמן:

תרשום לך את זה שתוכל לענות.

מלי ששון:

תקריאו את ההתנגדות שלי.

יוחנן וייצמן:

לא, בסדר, כתוב,

ישראל קלרמן:

לא, לא, מלי,

יוחנן וייצמן:

בסדר, נו.

ישראל קלרמן:

סיימת?

מלי ששון:

אוקי. לא.

ישראל קלרמן:

אה, אז תוסיפי. מה?

דובר לא מזוהה:

חשמל.

ישראל קלרמן:

אמרת, חשמל.

מלי ששון:

חשמל, החשמל אצלנו, אם אתם תבדקו, אני גם בתור חברת הנהלה ישבתי בחברת החשמל והם סיפרו לי איזה בעיות יש אצלנו בשכונה בכללי. בכללי יש אצלנו בעיות של החשמל שנופל לנו כל הזמן המתח, אין לנו מספיק, הם לא יכולים להפיק מספיק כח בגלל שהשכונה שלנו היא מתרבה, ולא, לא יודעת, את זה צריך לבדוק עם חברת החשמל ואני רוצה גם שיראו לי פה מחברת החשמל מה באמת חברת החשמל נתנה להם. לגבי המים, אותו דבר המים. אנחנו בימי שישי לא יכולים להתקלח. למה? הזרם של המים לא מגיע אלינו. יום שישי לפני כניסת שבת, כולם רוצים להתקלח, אבל אין לנו זרם של מים. הזרם של המים לא מגיע אלינו. אז זה גם, זה איזושהי,

יוחנן וייצמן:

להרגיז אותך קצת? בכל העיר.

מלי ששון:

מה אכפת לי מכל העיר? אני מדברת על הבית שלי, אני רוצה לחיות חיים,

ישראל קלרמן:

לא, לא, עזבי.

מלי ששון:

אנחנו רוצים בכל העיר,

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

מלי ששון:

בכל העיר. אז תיקחו, רגע, אז אני אומרת, עכשיו אתם, חברי וועדה. אתם חברי וועדה, אתם נציגי ציבור, אתם הנציגים שלנו, של התושבים. אתם צריכים לראות גם את התושבים ולא רק את היזמים.

ישראל קלרמן:

חד משמעית.

מלי ששון:

יפה. עכשיו, מה קורה בוועדות? שניה, אני אגיד, סליחה, מה שאני אומרת זה מה שאני יודעת. מה קורה בוועדות? הוועדות רואים את היזם, היזם מכניס כסף לקופת העירייה וזה בסדר גמור,

ישראל קלרמן:

לא, אבל,

מלי ששון:

הכל טוב ויפה. רגע.

יוחנן וייצמן:

זה תמ"א, העירייה רק מפסידה פה.

ישראל קלרמן:

אבל עכשיו את אומרת דברים מיותרים,

מלי ששון:

רגע, תן לי לדבר,

ישראל קלרמן:

עוד פעם, זה ההתנגדות?

מלי ששון:

אחר כך (לא ברור) תגיבו לי.

ישראל קלרמן:

זה ההתנגדות?

מלי ששון:

בטח.

ישראל קלרמן:

שמה, שאת באה להגיד לנו שהוועדות לא עובדות?

מלי ששון:

לא.

דובר לא מזוהה:

נכון.

מלי ששון:

הוועדות עובדות.

ישראל קלרמן:

לא מתאים.

מלי ששון:

הוועדות עובדות מצוין, הוועדות עובדות לא לטובת התושבים.

ישראל קלרמן:

בסדר, זה אנחנו נחליט.

מלי ששון:

אתה תחליט, אני אומרת לך, זה מה שההרגשה של התושבים. אתה תחליט,

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

מלי ששון:

אתה יכול להתווכח עם הרגשות, אבל אלה עובדות. אתם מצטרפים,

ישראל קלרמן:

חבל שאלו הרגשות, אבל בואי,

מלי ששון:

רגע, אתם מצטרפים,

ישראל קלרמן:

עוד לא קיבלתי גם החלטה פה, אז איך את יכולה להגיד (לא ברור)?

מלי ששון:

אוקי, אז אני אגיד לך. אתם מצטרפים לכל התכניות, אתם הצטרפתם, ממול יש תכנית גרנדיוזית של מבנה של תשע קומות, תשע קומות,

ישראל קלרמן:

מבנה ציבור.

מלי ששון:

מבנה ציבור.

ישראל קלרמן:

לטובת הציבור.

מלי ששון:

לא, רגע, מבנה ציבור של תשע קומות,

ישראל קלרמן:

אז אתם לא חושבים על הציבור?

מלי ששון:

תן לי לדבר. הצטרפתם,

ישראל קלרמן:

אני יודע מה את אומרת, כן אני אומר לך.

מלי ששון:

רגע. שש קומות, שלוש מבני ציבור של שש קומות,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) אני מכיר.

מלי ששון:

בדיוק ממול הבניין.

ישראל קלרמן:

מכיר.

מלי ששון:

מכיר? רגע. אני רוצה שכולם יכירו.

מיכאל מרץ:

(לא ברור) היא מתנגדת לתכנית או לוועדה?

מלי ששון:

לא,

ישראל קלרמן:

לוועדה.

מלי ששון:

אני מתנגדת לתכנית וגם לוועדה,

ישראל קלרמן:

בסדר.

מלי ששון:

כן, זכותי להגיד. סליחה, זכותי להגיד,

מיכל הברשטאם:

(לא ברור)

ישראל קלרמן:

מלי, לא,

מלי ששון:

אתה לא מייצג אותי.

מיכל הברשטאם:

(לא ברור) לקיים דיון.

מלי ששון:

אתה לא מייצג אותי.

דובר לא מזוהה:

רוחמה, רוחמה.

מלי ששון:

פה יש את אדיר, אדיר תושב, אדיר יכול לייצג אותי. אתם מייצגים לא יודעת בשם מי.

מיכל הברשטאם:

זה שאת מדברת ככה (לא ברור)

מלי ששון:

אני זכותי להגיד, אתם תעשו מה שאתם רוצים. עיריית ירושלים, על כל דירה שנבנית אצלנו בשכונה מקבלת 20,000 שקל,

ישראל קלרמן:

מלי, בסדר, תודה רבה, אנחנו רוצים להתקדם.

מלי ששון:

לא, לא תודה רבה.

ישראל קלרמן:

מה את,

מלי ששון:

רגע, לא סיימתי.

ישראל קלרמן:

אני רוצה התנגדות לתיק הזה, את יכולה להגיד לי מה?

מלי ששון:

ההתנגדות לתיק הזה, כן.

ישראל קלרמן:

שמעתי.

מלי ששון:

כל, יש פה 15 יחידות דיור. אני רוצה לדעת, אני מדברת על 15 יחידות דיור,

ישראל קלרמן:

כן?

מלי ששון:

כמה כסף עיריית ירושלים מקבלת,

ישראל קלרמן:

לא יודעת, אנחנו לא מדברים על כסף.

יוחנן וייצמן:

מפסידה.

דובר לא מזוהה:

מלי,

יוחנן וייצמן:

מפסידה.

מלי ששון:

אני שואלת,

ישראל קלרמן:

לא מדברים על כסף, אני לא רוצה,

דוברת לא מזוהה:

סליחה,

דובר לא מזוהה:

מלי,

ישראל קלרמן:

לא מדברים.

דוברת לא מזוהה:

מלי, מלי, תדברי תכנונית,

דובר לא מזוהה:

מלי,

דוברת לא מזוהה:

מלי,

דובר לא מזוהה:

בתמ"א 38 אין אפילו,

דוברת לא מזוהה:

תכנונית תדברי.

מלי ששון:

תכנונית, מה זה תכנונית? גם על הכסף.

ישראל קלרמן:

תודה, מלי, תודה.

מלי ששון:

יש אינטרס פה לעירייה לאשר,

ישראל קלרמן:

תודה. מי הדובר הבא? בבקשה, מה שמך? מלי, אני סיימתי.

מלי ששון:

(לא ברור) יוקלטו,

רוחמה יעקבי:

מוקלטים.

מלי ששון:

יוקלטו ויצוטטו. זהו.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז, תודה. כן, דובר הבא.

עוז כהן:

שלום.

ישראל קלרמן:

שמך לפרוטוקול.

עוז כהן:

שמי עו"ד עוז כהן.

ישראל קלרמן:

עוז.

רוחמה יעקבי:

עוז, כן.

עוז כהן:

אני הגשתי התנגדות בשם 11 דיירים, שש משפחות.

ישראל קלרמן:

שגרות איפה?

עוז כהן:

בבניין עצמו. ואני חוזר על האמור בהתנגדות. אני מבקש לפני שיקבלו החלטה,

ישראל קלרמן:

כמה שכנים יש בבניין?

יוחנן וייצמן:

24. שניה אחת, עוז, 11 מתוך ה-24 חתומים על ההתנגדות שלך?

עוז כהן:

לא, אני מדבר על שש משפחות, 11 אנשים.

ישראל קלרמן:

אה, שש. אה.

דובר לא מזוהה:

שכבר לא שש, שכבר ילדו שניים.

עוז כהן:

(לא ברור) להפריע לי?

דובר לא מזוהה:

לא,

עוז כהן:

אתה רוצה לטעון,

דובר לא מזוהה:

רק למען הסדר,

ישראל קלרמן:

לא, אבל אחרי זה תענה.

רוחמה יעקבי:

אחר כך תענה.

ישראל קלרמן:

תרשום לך את זה. שש אנשים, טוב שתיקנת.

עוז כהן:

אתה רוצה עט לכתוב לך?

ישראל קלרמן:

עוז, עוז, לא לנהל, שש אנשים שאתה מייצג. מה אתה אומר, שמה?

עוז כהן:

שש משפחות מתוך 24,

ישראל קלרמן:

כן.

עוז כהן:

זאת אומרת רבע אנשים ש-,

דוברת לא מזוהה:

עו"ד עוז מה?

דוברת לא מזוהה:

כהן.

עוז כהן:

הגישו התנגדות מסודרת. ההתנגדות הזאת נרשמה (לא ברור) ולכן אנחנו מאד מבקשים, לפני שמקבלים החלטה לקרוא את ההתנגדות הזאת לעומק. אני לא יכול לבזבז את זמן הצדדים כדי להקריא אותה,

ישראל קלרמן:

יפה.

עוז כהן:

אני אתן מספר דגשים, אבל אני ממש מבקש להסתכל. אז קודם כל אנחנו לא מדברים על פרויקט תמ"א 38, אנחנו מדברים פה על אקזיט נדל"ני. בתמ"א 38 מוסיפים ארבע דירות, שמונה דירות, שתי דירות. כאן אנחנו מדברים על תוספת של 18 יחידות דיור, ולמעשה כדי לחזק בניין או עלויות

של חיזוק בניין עם רווח לקבלן, אנחנו לא צריכים לעשות אקזיט נדל"ני, אנחנו לא נמצאים פה עכשיו לגרוף כספים, אנחנו, כל מטרת חוק החיזוק, עוד מתקופת חוק המקרקעין, היה כדי למנוע חיזוק בפני רעידות אדמה ולא להעשיר, לגרום לקבלן להיות עוד יותר עשיר ממה שהוא עשיר היום. ולכן אנחנו חושבים שלקחת בניין באזור צפוף שיש בו בעיות חניה שהועלו פה וגם אנחנו העלינו בעצמנו את בעיות החניה ולהוסיף עוד 18 יחידות דיור על בניין ישן שנבנה בשנות ה-70, זה דבר שהוא לא מתאים לרוח החוק, לא מתאים לכוונת המחוקק, לא מתאים לכל הפרויקט של החיזוק. אנחנו לא צריכים להוסיף כל כך הרבה דירות כדי לממן את החיזוק עצמו, אפשר להסתפק בהרבה פחות.

יוחנן וייצמן:

בכמה?

עוז כהן:

ולמה אנחנו, אמרתי, כמו שעושים בדרך כלל. אני מתעסק, אני פה נמצא פה הרבה כפי שאתם יודעים, ואנחנו יודעים מה זה פרויקט, מוסיפים עוד שש, עוד שמונה, אבל עוד 18 דירות?

יוחנן וייצמן:

לא, ביחס ל-24 קיימים, אז אתה חושב שבשליש זה יעבוד?

עוז כהן:

זה הרבה יותר משליש, תראה.

יוחנן וייצמן:

24 ו-8 זה שלישי.

עוז כהן:

לא,

דובר לא מזוהה:

18.

עוז כהן:

זה 18.

מלי ששון:

18.

ישראל קלרמן:

לא, ביקשו 18. שואל אותך חבר הוועדה וייצמן,

יוחנן וייצמן:

יש כרגע 24 דירות.

ישראל קלרמן:

יש 24 דירות. אתה אומר, שמונה אתה מבין. אז הוא שואל אותך, בשליש אפשר לעשות את הפרויקט?

עוז כהן:

(לא ברור) זאת אומרת שזה עוד עשר מהמקסימום שמוגשים פה בקשות.

יוחנן וייצמן:

בוא, אנחנו מעיפים את החצי הזה של השולחן,

ישראל קלרמן:

אתה לא שומע את השאלה, לא שומע את השאלה.

יוחנן וייצמן:

אני שואל שאלה. אנחנו מעיפים אותם ואני רוצה להיות היזם. בסדר? אתה חושב שזה כלכלי לי, אני אצליח לעשות את זה עם תוספת של שמונה יחידות?

עוז כהן:

בוודאי.

ישראל קלרמן:

שמונה?

עוז כהן:

בוודאי. רק עכשיו ביפה נוף, אותו קבלן (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

יפה נוף, זה בכל אופן,

עוז כהן:

עשו שש דירות חדשות.

יוחנן וייצמן:

אבל זה לא קטמונים, זה יפה נוף.

רחלי רוטנברג:

כמה היה במקור?

עוז כהן:

במקור היה שש.

רחלי רוטנברג:

אבל הוא לא, הוא צריך לחזק עכשיו 24 יחידות.

עוז כהן:

זה לא בניין של לבוא ולהעמיס, לשנות את אופי הבניין. הרי יש לשנות, יש להוסיף ויש לשנות את הכל מהיסוד, מהקצה באמצע, בלב ליבה של שכונה עמוסה. זה לא הגיוני, אתם צריכים גם לראות את ההיגיון שבדבר. הרי קבלן, 18 יחידות דוור, בוודאי שהוא שש פעמים כבר יגמור בכסף הזה לחזק את הבניין, ועוד יתעשר. למה אתם נותנים לקבלן להתעשר כשהוא מנצל את

הוראות החוק? זה ניצול, זה כבר לא באמת אמיתי. עכשיו, למה זה, במקרה הזה זה חמור? כי אלף, מדובר למשל בבניה בתוך דירות, בתוך דירות עצמן. אני למשל מפנה לעמוד 9 להתנגדות, משפחת ניקולייב, אין מקום לעשות מעלית, אה, בוא ניקח להם מהדירה. זה דבר שלא עובר לא בתי משפט, לא עובר שום מקום אחר. אתה לא יכול לקחת חלק מתוך דירה של בן אדם כדי לבנות מעלית, זה לא הגיוני.

רחלי רוטנברג:

(לא ברור) גם לתת את ההשלמה של הצרכים. הם לא נתנו.

עוז כהן:

לאפשר חיזוק צריך להיות על חשבון סלון?

יוחנן וייצמן:

בלי הסכמה?

רחלי רוטנברג:

בדרך כלל בהסכמים,

יוחנן וייצמן:

שניה אחת, עו"ד כהן.

רחלי רוטנברג:

בדרך כלל זה קורה בהסכמה,

ישראל קלרמן:

בלי הסכמה אי אפשר.

רחלי רוטנברג:

רק אם מאפשרים.

דובר לא מזוהה:

בלי הסכמה,

ישראל קלרמן:

אי אפשר.

רחלי רוטנברג:

אנחנו מאפשרים את זה, אנחנו גם מאפשרים לתת את ההשלמה ל-25,

ישראל קלרמן:

אבל בלי הסכמה?

רחלי רוטנברג:

מטר. בלי הסכמה,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) לתוך הבית?

רחלי רוטנברג:

זה בעיה.

רחלי רוטנברג:

בסדר,

דובר לא מזוהה:

בית המשפט ידון בזה.

ישראל קלרמן:

מה?

דובר לא מזוהה:

זה עניין של בית המשפט.

רחלי רוטנברג:

לא פשוט, לא פשוט.

יוחנן וייצמן:

זה תמ"א 1, זה לא תמ"א 2.

ישראל קלרמן:

זה עניין שלנו, זה עניין שלנו. אנחנו לא יכולים ל(לא ברור) כשאינו לנו הסכמה של אותו דייר שנכנסים אליו הביתה.

דוברת לא מזוהה:

בסדר,

ישראל קלרמן:

כמו שאני לא יכול לתת,

דוברת לא מזוהה:

אבל אפשר לתת היתר בתנאים, אבל אפשר לתת היתר בתנאים,

דוברת לא מזוהה:

איזה תנאים?

דוברת לא מזוהה:

להגיד, ולהגיע להסכמה איתו.

ישראל קלרמן:

לא, מה שאפשר לעשות זה עניין אחרי זה, אבל אני אומר, קודם כל,

דוברת לא מזוהה:

זה עניין של,

ישראל קלרמן:

שאלנו רק אם זה מה שקורה, זה,

יוחנן וייצמן:

רציתי להבין שזה המצב, אתם מאשרים את זה.

ישראל קלרמן:

רצינו לשמוע שזה, מה שהוא אומר זה מה שקורה, (לא ברור) עם המחלקה. כן.

עוז כהן:

למה אמרתי לאדונים הנכבדים רק דוגמאות? יש עוד המון דברים, אני רק נותן את הדגשים החשובים ביותר מהכבד, אני לא אלך עד הקל, אני אלך עד הבינוני. אז למשל, לדוגמה, בסדר, אפשר?

ישראל קלרמן:

כן.

עוז כהן:

אז יש למשל תכנית, הרי שש משפחות מתוך 24 צריכות להיות שותפים לכל הפרויקט הזה. אני רוצה שהוא יקשיב. שש משפחות צריכות להיות שותפות.

דובר לא מזוהה:

זה לא שש, רק תתקן,

עוז כהן:

שותפות.

דובר לא מזוהה:

אתה אומר שש, זה לא שש.

עוז כהן:

אבל תכתוב לך בצד.

ישראל קלרמן:

תענה על זה אחרי זה, יהיה לך זמן לענות. אבל אתה תגיד לי אחרי זה, אתה לא אומר עכשיו.
כן.

עוז כהן:

שש משפחות צריכות להיות שותפים מלאים לזה שהולכים לעשות מפלצת אצלם בבית. והם צריכים להיות שותפים והם מסכימים לזה שבמקום הסלון יהיה מעלית, וצריכים להציע להם פיצוי. אי אפשר לבוא בצורה דורסנית. התכנית הזאת דורסנית, התכנית הזאת מפלצת, התכנית הזאת באה להעשיר את הקבלן, התכנית הזאת זה אקזיט נדל"ני, התכנית הזאת פוגעת בבעלי דירות אחרות על ידי זה שמתכננים מרפסת מול סלון של דירה או מול שירותים. אני מפנה לעמוד 6, 7 ו-8 בהתנגדות, תוך,

רחלי רוטנברג:

אתה רוצה להראות לנו את המרפסות האלה?

עוז כהן:

כן. הנה.

ישראל קלרמן:

6, 7 הוא אומר.

רחלי רוטנברג:

מספר קומה, דירה.

עוז כהן:

כן, אז יש לי, הורקניה, זה משפחת ינאי ואסייג. יש מרפסת שמשקיפה,

רחלי רוטנברג:

קומה, קומה,

עוז כהן:

על מרפסת.

רחלי רוטנברג:

יש קומה?

דוברת לא מזוהה:

איזה קומה?

ישראל קלרמן:

יש לך את זה, רחלי.

רחלי רוטנברג:

אני רוצה להראות את זה פה.

ישראל קלרמן:

אני רואה את זה פה, הוא שלח תמונות עם זה.

רחלי רוטנברג:

כן, אבל אני לא רואה את זה בהקשר.

עוז כהן:

קומה שנייה.

רחלי רוטנברג:

קומה שנייה, קומה ב'?

עוז כהן:

אחר כך יש לנו עוד מקרה של משפחת עובדיה.

דובר לא מזוהה:

לא, לא, מה (לא ברור) הסוגייה?

רחלי רוטנברג:

רגע, משפחת ינאי?

עוז כהן:

עוד קומה אותו דבר.

רחלי רוטנברג:

שניה, שניה, אנחנו רוצים להתייחס לזה, רק דקה. משפחת,

עוז כהן:

אז אפשר, אז אפשר שניה, קומי רגע ותלכי לתכנית, ותצביעי, תגידי להם להוריד, להעלות.

רחלי רוטנברג:

תגידי לנו קומה, אנחנו (לא ברור) את הטענה.

עוז כהן:

לא, לא, לא, תלכי לשם.

דובר לא מזוהה:

הנה, יש לך את זה גם פה.

רחלי רוטנברג:

איזה מפלס, כמה קומות עולים?

חנה עובדיה:

בכל קומה (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

בכל קומה. אז הנה.

חנה עובדיה:

אני רק מנסה ל-,

רחלי רוטנברג:

אין בעיה.

חנה עובדיה:

פה יש,

רחלי רוטנברג:

כאן וכאן? המרפסת,

חנה עובדיה:

פה יש סלון, כן.

רחלי רוטנברג:

אוקי.

חנה עובדיה:

ופה יש מרפסת.

רחלי רוטנברג:

אוקי, אני מגדילה את זה. אנחנו מדברים, אבל זה של אותה דירה? לא.

חנה עובדיה:

לא,

רחלי רוטנברג:

אה.

חנה עובדיה:

זה דירה,

רחלי רוטנברג:

זה דירה אחת? הבנתי.

חנה עובדיה:

כן. עכשיו, יש עוד, תקטיני, כן.

ישראל קלרמן:

זה מטורף. תראי את זה עוד פעם.

דובר לא מזוהה:

לא, (לא ברור) טענה שנכנסים לסלון, תסבירו לנו,

רחלי רוטנברג:

לא, לא, זה הראיתי, זה הראיתי מקודם.

דובר לא מזוהה:

אה, אוקי.

רחלי רוטנברג:

זה המעלית שלוקחים חלק מהדירה, בסדר? זה האירוע הזה. וכאן הם דיברו על מרפסת של (לא ברור)

חנה עובדיה:

גם, גם אלו מהצד הזה,

רחלי רוטנברג:

כן.

חנה עובדיה:

התלוננו על הקרבה.

רחלי רוטנברג:

רגע. אוקי, בסדר גמור. הבנו את הטענה, בסדר.

עוז כהן:

עכשיו, אז יש עוד דבר, יש עוד דבר שוועדת ערר, עו"ד אריאלי אמרה, זה כל הסיפור של תקן 413. בדרך כלל תקן 413 נוח לקבלנים להגיד, אוקי, אחד מתנאי ההיתר זה להציג תכנית של תקן 413. אלא שכבר יש החלטות של וועדת ערר שאת תקן 413 צריך להראות מראש, אם צריך לעשות חיזוקים בתוך דירות, כי זה לא מספיק או צריך לעשות (לא ברור) מבחוץ,

רחלי רוטנברג:

הראו, הראו.

עוז כהן:

שסוגרים חלונות (לא ברור) אז צריך להראות תקן 413. תראו לנו את תכנית החיזוקים עכשיו, ולא כתנאי להיתר. כי אז מה,

רחלי רוטנברג:

זה לא תנאי להיתר, זה כבר התקבל.

עוז כהן:

זה כבר התקבל. אז שיראו את תכנית 413. אין, אין.

רחלי רוטנברג:

יש.

עוז כהן:

אז עכשיו, אז עכשיו זהו, עכשיו זהו. אני מתמצת. עניין חניה, עניין בניה בתוך דירות, היזק ראייה והסתרה. עניין של שותפות כולנו, עניין של יזמות נדל"נית ו-413.

ישראל קלרמן:

תודה רבה רבה.

עוז כהן:

ולקרו את מה שכתבתי.

ישראל קלרמן:

תודה רבה. כן, משיבים?

דובר לא מזוהה:

כן.

ישראל קלרמן:

את גם?

חנה עובדיה:

כן.

ישראל קלרמן:

לא, חשבתי שאת איתו.

דובר לא מזוהה:

היא בעלת,

חנה עובדיה:

אני רוצה לדבר כי,

דובר לא מזוהה:

היא בעלת הדירה.

חנה עובדיה:

אני בעלת הדירה. אני גרה בבנין,

ישראל קלרמן:

את מיוצגת על ידו?

חנה עובדיה:

אני,

רוחמה יעקבי:

היא רוצה להוסיף.

חנה עובדיה:

אני רוצה,

ישראל קלרמן:

להוסיף משהו? כן, בבקשה.

חנה עובדיה:

כן, אני רוצה להוסיף,

רוחמה יעקבי:

רק את השם.

חנה עובדיה:

כן, חנה עובדיה. אני רוצה להגיד שבקבוצה הזאת יש דיירים שהיו חלק מהיוזמה לשפר את הבניין, לחזק אותו, והוצאו מהכיס את הכסף כדי לשלם על התכניות של האדריכלות. כלומר, זה לא סרבנות סתם כי לא אוהבים שינויים. אנחנו הוצאנו מהכיס כדי לשפר, לשדרג ולחזק את הבניין. ואמרנו, ועשינו את זה בכוונה לפני שהיה היזם שנכנס לתמונה כי רצינו ככה לעשות את זה בצורה הכי טובה לדיירים, ואז במידה וזה, ומסכימים להתקדם מול העירייה. ומה שקורה זה שהתכנית הזאת, חוץ מכל מיני אנשים שגם בתוך הדירה לא מסכימים עם המעלית או מוצאים את עצמם עם חדר בתוך חדר וכולי וכולי, וגם עם המרפסות שזה מאד קשה העניין הזה של ההשקפה. לנו היה חשוב במיוחד הפתרון של החניה, ודיברנו עם השכנים, ניסינו להבין כמה, להסביר כמה זה קשה לנו וזה מהתחלה היה תנאי בשבילנו שאנחנו רוצים את זה אבל אנחנו חייבים חייבים פתרון של חניה, וכבר אנחנו יודעים שהממ"דים וזה זה לוקח חלק מהשטח שהיה קיים לבניין, זה הוריד. וגם הפתרון החלקי הזה של המעליות שיעלו וזה,

עוז כהן:

מכפילי חניה זה נקרא.

חנה עובדיה:

המכפילי חניה, אני לא יודעת אם אנשים מבינים איך זה יעבוד להם מול החלון, אבל מה שרציתי להגיד זה שאנחנו רוצים לחיות בבניין הזה. אנחנו מתנגדים כי אנחנו כן רוצים לחיות בשכונה ובבניין, ולא רוצים רק כי על הנייר זה עסקה טובה. אז זה, אנחנו רוצים אם יהיה פתרון, ואני בטוחה שיש פתרונות אחרים.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

חנה עובדיה:

אנחנו רואים בניינים ממול ברחוב שמעצמם הוסיפו ממ"ד. אנחנו לא פה עניין של העיקר שזה חינוך ואז אנחנו נמכור ונגור במקום אחר. אנחנו רוצים לגור ברחוב הזה ואנחנו רוצים לא רק שיהיו למשפחות חניה כשהם באים לשבתות, פשוט ביומיום.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז. תודה רבה. הרשי, אתה מסודר? אתה, יש לך את המצגת?

רחלי רוטנברג:

אני אעלה את זה, שניה.

הרשי כץ:

אוקי. אני יכול לעמוד מול ה-,

רוחמה יעקבי:

כן, כן.

ישראל קלרמן:

אתה יכול לעמוד איפה שאתה רוצה, רק תגיד לי,

יוחנן וייצמן:

תעשה לנו את זה פה, אם לא אכפת לך.

ישראל קלרמן:

גם פה, בכל המקומות. אה, הוא יעמוד פה.

דובר לא מזוהה:

תציג את עצמך.

הרשי כץ:

שלום כולם, אני לא יודע אם כולם מכירים אותי,

ישראל קלרמן:

רובם.

הרשי כץ:

רובם. שמי הרשי כץ, הייתי מתכנן אורבני 25 שנים בנווה יעקב.

ישראל קלרמן:

בנווה יעקב. אצלנו.

הרשי כץ:

נכון.

ישראל קלרמן:

ועכשיו מה, אתה (לא ברור) מתכנן אורבני או שאתה (לא ברור)?

הרשי כץ:

לא, לא, אני חצי פנסיונר וחצי עובד.

ישראל קלרמן:

ופה מה?

הרשי כץ:

מתנגד. אני גר,

ישראל קלרמן:

אתה גר?

הרשי כץ:

אני גר,

ישראל קלרמן:

מה? שאלתי אם אתה גר.

הרשי כץ:

אני גר,

אילנית מיכאלי:

עכשיו תגיד.

דוברת לא מזוהה:

מול.

הרשי כץ:

אתה יכול להריץ לפי,

רחלי רוטנברג:

מה שתגיד אני,

ישראל קלרמן:

אתה גר בהורקניה?

הרשי כץ:

כן,

דוברת לא מזוהה:

כן.

הרשי כץ:

הבא.

ישראל קלרמן:

הבא.

הרשי כץ:

אני גר פה. אוקי? זאת אומרת,

ישראל קלרמן:

מול.

הרשי כץ:

אם היא 22, אני גר ב-25.

דובר לא מזוהה:

הוא לא גר (לא ברור).

ישראל קלרמן:

הלאה.

הרשי כץ:

הלאה.

ישראל קלרמן:

מי עם זה, רחלי?

רחלי רוטנברג:

אני, כן.

ישראל קלרמן:

אז קדימה.

רחלי רוטנברג:

סליחה.

הרשי כץ:

אוקי.

רחלי רוטנברג:

כתבתי את מה שהוא אומר.

הרשי כץ:

לא, לא, לא, אחד אחד. לא, את כבר רצה יותר מדי.

ישראל קלרמן:

אחד.

הרשי כץ:

אחד.

ישראל קלרמן:

כן.

הרשי כץ:

אוקי. זה הנתונים של המקום, אתם מכירים את זה כבר,

ישראל קלרמן:

כן.

הרשי כץ:

24 קיימים יחידות דיור, 18, וסך הכל 45 מקומות חניה לפי תכנית, שלושה מקומות נוספים מעבר ל-42 יחידות דיור. אוקי, הלאה. אוקי. זה זה. הלאה. עשיתי שיפור,

ישראל קלרמן:

הלאה.

הרשי כץ:

שניה, שניה. לא, לא, לא, הבא, הבא. רואים פה שאין חניון עם קרן חניה באזור. אוקי? זו הנקודה.
אין קרן חניה באזור. אוקי? הלאה. עכשיו עשיתי, הלאה, אני חוזר לזה אחר כך.

רחלי רוטנברג:

עוד?

הרשי כץ:

הלאה. אוקי. עשיתי סקר של כל הרחוב, הלכתי רחוב רחוב, הורקניה, רבי טרפון, חיים יחיל.
עשיתי את זה גם בלילה וגם ביום, עשיתי את זה אתמול בלילה ולא הספקתי להביא את זה לזה
אבל זה כמעט אותו דבר. בסופו של דבר, בסופו של דבר באזור כולו, רק מסביב לבניין של 22
בהורקניה יש 50 מקומות חניה באזור הזה. 90% כל הזמן, כל הזמן תפוסים. זאת אומרת, 45
מתוך 50 תפוסים. הם מציעים, יש מחסור של 31 מקומות חניה. איך מסתדרים ע המצב הזה?
חמש מקומות בממוצע פנויים, והם דורשים עוד 31 מקומות חניה. זה בלתי אפשרי, בלתי אפשרי.
אני לא מתייחס לבעיה של לצאת, דרך אגב, הגעתי הביתה בעשר וחצי בלילה וניסיתי 250 מטר
מהבית להחנות. זה הגיע למצב של תל אביב, דיזנגוף של תל אביב. עכשיו עוד דבר,

מלי ששון:

ישראל, שניה רגע, אני רוצה להוסיף, שתדעו שאין לנו תחבורה ציבורית. אי אפשר, מרחוב יהודה,

(מדברים ביחד)

הרשי כץ:

הלאה, הלאה, הלאה,

מלי ששון:

רחוב שמעוני, אין תחבורה ציבורית.

הרשי כץ:

אוקי, יאללה. זה נקודתי. אתה רואה, זה כמעט הכביש. הלאה, הלאה. אוקי. עכשיו, אנחנו, זה
בניין, יש בית ספר באזור, בית ספר. הוא ציין את זה, יש בתי ספר באזור. הלאה. זה 105 מטר
מזה. עכשיו, הנה התכנית, לא ציינתי את זה בהתנגדות מכיוון שהתכנית קיבל מספר רק לפני

שבועיים. הגשתי התנגדות הרבה לפני זה. יש תכנית מספר 24273 שהגיעה רק ל-25, קיבלה מספר לפני שבועיים בלבד, אוקי? וזה תכנית שהוגשה, זה אחרי פתיחת תיק ולפני בדיקה. אוקי? התכנית הזאת, יש 26 מקומות חניה מיועדים למאבטחים ולצוות של בית הספר. זה 100 מטר, כמעט 100 מטר מהמקום. עכשיו, ציינתי בבניין 20, אין חניה עם קרן. הגיע הזמן שהקבלן ישלם עבור הקרן, שהוא יפתור את הבעיה באזור הזה להוציא, להחזיר את זה לקבלן שהקבלן, היזם של 22 יממן את החניה באזור על מנת לתת פתרון כולל לשכונה. אני עכשיו מסיים.

ישראל קלרמן:

תודה רבה. זהו, סיימנו. בבקשה, מי משיבים?

דובר לא מזוהה:

אני אתן לדיירים לדבר ואז אני אדבר.

ישראל קלרמן:

מצוין, כן.

מיכאל מרץ:

אני יכול להוסיף משהו ששכחתי?

ישראל קלרמן:

מה?

מיכאל מרץ:

ציינתי כאן שלושה בתי ספר מסביב לבניין 22.

ישראל קלרמן:

כן?

מיכאל מרץ:

אבל שכחתי לציין גם שיש בריכה בהמשך הרחוב למטה, במרחק של איזה 80 מטר.

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) הנוער.

דובר לא מזוהה:

לא, (לא ברור) לא למטה, (לא ברור) למעלה.

דוברת לא מזוהה:

הלוואי שהיא הייתה שם, הלוואי שהיא הייתה פתוחה לציבור.

דוברת לא מזוהה:

הברכה על הכביש.

ישראל קלרמן:

מה זה הברכה הזאת? של מי הברכה?

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

הבנתי, מאה אחוז, סליחה.

מיכאל מרץ:

לא, לא, לא סיימתי.

ישראל קלרמן:

אה, (לא ברור) שיש בריכה.

מיכאל מרץ:

חלק מהטענה, אלה שבאים לברכה הם באים בדרך כלל (לא ברור) אין להם מקומות חניה, מה הם עושים? חונים בחניות אצלנו. עכשיו ללכת לחפש, מי זה (לא ברור) ואתה נתקל בו, ואז הוא אומר לך מה קרה, בסך הכל שעה אני חונה. בלגן אחד שלם לאורך כל הרחוב.

ישראל קלרמן:

בסדר, תודה רבה. כן, בבקשה.

אלישבע אמיתי:

נעים מאד,

ישראל קלרמן:

כן.

אלישבע אמיתי:

אני אלישבע, וזה אורי, בן הזוג שלי.

ישראל קלרמן:

מה זה?

אלישבע אמיתי:

אנחנו דיירים ברחוב, אנחנו בעלי דירה בבניין, אנחנו גרים בבניין ממול. אני אשאר פה למומחים לענות,

ישראל קלרמן:

לא הבנתי, בבנין ממול?

דובר לא מזוהה:

בבנין ממול,

אלישבע אמיתי:

אנחנו בעלי דירה,

ישראל קלרמן:

בעלי דירה וגרים ממול?

אלישבע אמיתי:

וגרים ממול,

ישראל קלרמן:

אה, ורוצים לחזור לדירה אחרי שהם יבנו?

אלישבע אמיתי:

כן.

ישראל קלרמן:

עכשיו הבנתי.

אלישבע אמיתי:

אנחנו מעוניינים מאד לגור בשכונה,

ישראל קלרמן:

הבנתי.

אלישבע אמיתי:

מעוניינים מאד,

דובר לא מזוהה:

הם בעלים בנכס, הם בעלים ב-22.

ישראל קלרמן:

הבנתי.

יוחנן וייצמן:

הבנו, הבנו.

אלישבע אמיתי:

כן, אני אומרת, אנחנו בעלים ב-22,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) את רוצה לתת להם להסביר, בואו,

אלישבע אמיתי:

לא, אני אומרת, אני גרה ברחוב, זאת אומרת, אני תושבת,

ישראל קלרמן:

ובכל אופן את אומרת שלא מפריע לך.

אלישבע אמיתי:

אני אומרת, זהו, אז אני רוצה להגיד שאת כל הטיעונים המקצועיים שאמרו פה, אני,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) אבל אני שואל אותך,

אלישבע אמיתי:

אני מודה,

ישראל קלרמן:

אבל חשוב לי,

אלישבע אמיתי:

אני מודה,

ישראל קלרמן:

שניה.

אלישבע אמיתי:

חשוב לי להגיד,

ישראל קלרמן:

אני שואל אותך, חשוב לי לשאול אותך,

אלישבע אמיתי:

כן.

ישראל קלרמן:

את גרה במקום ממול,

אלישבע אמיתי:

כן. גרה במקום,

ישראל קלרמן:

ורוצה לעבור,

אלישבע אמיתי:

מגדלת שם את ילדיי,

ישראל קלרמן:

את בעלים בדירה הזאת,

אלישבע אמיתי:

כן.

ישראל קלרמן:

ואני שואל אותך על מה שנאמר פה,

אלישבע אמיתי:

כן.

ישראל קלרמן:

איך את מסתדרת.

אלישבע אמיתי:

אני אשמח (לא ברור)

ישראל קלרמן:

לפי מה שאני הבנתי הם הלכו , זה הולך 250 מטר,

אלישבע אמיתי:

לא, אני,

ישראל קלרמן:

זה הגיע אחרי שעתיים הביתה.

אלישבע אמיתי:

כן, אני,

ישראל קלרמן:

מה קורה איתך?

אלישבע אמיתי:

אז אני אשמח לענות כי אני מרגישה, זאת אומרת, אנחנו לגמרי חיים ברחוב, מגדלים ילדים ברחוב, שולחים אותם למסגרות. זאת אומרת, השעות האלו שמדברים עליהם זה השעות שבהם אני מפזרת ילדים, אין לי ילדים גדולים ואני לא, ואני חושבת שאנחנו גרים,

ישראל קלרמן:

ואין בעיה?

אלישבע אמיתי:

במקום אחר לחלוטין.

ישראל קלרמן:

ואין חיסרון של חניה?

אלישבע אמיתי:

יש חיסרון מסוים של חניה, גרתי ברחובות אחרים, אני מרגישה ש-, זאת אומרת, כשגרתי ברחובות אחרים בשכונה הייתי צריכה לחנות הרבה יותר רחוק אבל אני רוצה לענות פה לחברי שדיבר פה על בתי הספר ועכשיו דיבר על בריכה ועל שהרחוב עמוס משמונה עד עשר בבוקר. אני מרגישה כאילו אנחנו גרים ברחוב אחר. זה נכון שיש בתי ספר, אני חייבת לציין אבל שחשוב, שמלבד בית ספר גוננים שקרוב, שני בתי הספר האחרים שמוזכרים הם לא בתי ספר רגילים. אחד זה בית ספר אילנות שהוא בית ספר לילדים עם מוגבלויות, ומגיעים לשם בהסעות, לא הורים, עכשיו,

ישראל קלרמן:

הבנתי.

אלישבע אמיתי:

רכבת של הורים, וגם יש להם כניסה, זאת אומרת ש-, והם גם מגיעים בשעות יותר מוקדמות, הם לא מגיעים, זה לא מתנקז.

ישראל קלרמן:

הבנתי.

אלישבע אמיתי:

בית הספר האמריקאי, חשוב להגיד כי זה הועלה כאילו יש פה בתי ספר ולא יודעת מה יש. בית הספר האמריקאי זה בית ספר מיוחד, דיפלומטי, הם מגיעים לרוב בכלל מלמעלה. אנחנו לא מרגישים אותם. בית ספר גוננים אכן יוצר מצוקה של תנועה ברחוב, זה בית ספר מאד מבוקש

עם הרבה ילדים שמגיעים גם יחסית מרחוק, ובאמת סביב השעה שמונה-שמונה וחצי עמוס ברחוב. עמוס, גם עמוס כי יש שם מכולת ובדיוק זאת השעה שמורידים בה את המשאיות. בסדר, עמוס, שמונה-שמונה וחצי. תשע הרחוב שומם, עשר הרחוב שומם, עד שלוש וחצי שאז שוב אוספים את הילדים וזהו.

דובר לא מזוהה:

שומם?

מלי ששון:

אז כנראה את לא נמצאת ברחוב.

אלישבע אמיתי:

אני, אני, מה זה אני לא נמצאת? זה השעות שבהן אני,

מלי ששון:

אבל,

אלישבע אמיתי:

מפזרת ואוספת.

מלי ששון:

אבל את לא, את לא,

(מדברים ביחד)

רחלי רוטנברג:

רגע, את גם (לא ברור).

אלישבע אמיתי:

רגע, רגע, אבל אני לא הפרעתי, אני לא הפרעתי.

מלי ששון:

אבל אני פנסיונרית,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

היא לא נכנסה לדברים שלכם, חברים.

מלי ששון:

(לא ברור) להיות ברחוב.

אדיר שוורץ:

מלי, מלי,

אלישבע אמיתי:

בסדר, אני יודעת לטפל בעצמי.

אדיר שוורץ:

מלי, אסור לקטוע אותם, צריך לתת להם לדבר, כמו שהם לא קטעו אותך.

מלי ששון:

צודק מאה אחוז.

אלישבע אמיתי:

רחוב הורקניה 23, הבן שלי לומד בגן ברחוב הורקניה 20, בהורקניה 19, הבת שלי במעון, הבת שלי במעון באליעזר הגדול. זה הסיבוב שלי כל יום. שניה, אני הקשבתי להם מאד יפה וחשוב לי להגיד, כאילו. ואני נמצאת ברחוב, בעלי היה במילואים כל השנה. רגע, אני, בבקשה. אני נמצאת כל השעות, הרחוב בסדר גמור. אני חייבת גם להגיד לגבי הבריכה, הבריכה שהוזכרה פה, שהלואי והיא הייתה פתוחה לציבור ומאפשרת הרבה תנועה. זה בריכה לימודית סגורה לחוגים מסוימים, היא לא פתוחה לציבור, הלואי, הלואי.

ישראל קלרמן:

מה הכוונה חוגים מסוימים? לא באים לשמה?

אלישבע אמיתי:

לא, לא,

ישראל קלרמן:

לא באים הורים עם ילדים במכוניות?

אלישבע אמיתי:

הברכה הזאתי היא בריכה לימודית,

דוברת לא מזוהה:

בית הנוער?

אלישבע אמיתי:

אתה לא יכול לבוא ולקנות לשם,

דוברת לא מזוהה:

לא בית הנוער,

אלישבע אמיתי:

לא בית, בית הנוער זה למטה, בית הנוער זה למטה למטה, זה בהרצל, זה בכלל לא קשור, אף אחד לא מגיע.

(מדברים ביחד)

אורי באואר:

היא לא הפריעה לך,

אלישבע אמיתי:

הברכה,

דובר לא מזוהה:

למה אתם מפריעים לה אבל?

ישראל קלרמן:

מעניין.

אלישבע אמיתי:

שניה,

ישראל קלרמן:

בואו,

אדיר שוורץ:

שניה, אבל,

ישראל קלרמן:

אני אומר, אני לא רוצה, אני לא רוצה לקיים עכשיו דיון על הברכה. גברת, איך קוראים לך?

אלישבע אמיתי:

סליחה, אני חייבת להגיד ש-,

ישראל קלרמן:

שפרה אמרת?

אלישבע אמיתי:

מאד לא נעים לי. מאד לא נעים לי.

ישראל קלרמן:

מה לא נעים לך? אני לא רוצה, רגע, שניה,

אדיר שוורץ:

(לא ברור) לה את הפה.

ישראל קלרמן:

שניה, לא רוצה,

מלי ששון:

לא מכירים את השכונה.

ישראל קלרמן:

מלי,

אדיר שוורץ:

מלי,

ישראל קלרמן:

מלי,

אדיר שוורץ:

אבל תנו לה לדבר, מותר לכל אחד להגיד מה שהוא רוצה.

ישראל קלרמן:

שניה, אף אחד לא עונה פה,

אילנית מיכאלי:

אל תתפרצי לה לדברים,

דוברת לא מזוהה:

לא יפה.

אילנית מיכאלי:

אם (לא ברור) תוכלי להגיב.

ישראל קלרמן:

אף אחד לא מתפרץ לדברים של מי שמדבר ממול.

אלישבע אמיתי:

לא, סליחה, חשוב לי להגיד, כי (לא ברור)

ישראל קלרמן:

אנחנו עכשיו, זה זמן שלהם לענות.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) חשוב להגיד לאף אחד.

ישראל קלרמן:

והם הקשיבו לכם,

אלישבע אמיתי:

סליחה, חשוב לי,

ישראל קלרמן:

הקשבה מלאה.

אלישבע אמיתי:

חשוב לי להגיד.

ישראל קלרמן:

אני רק אומר, רק אני מבקש,

אלישבע אמיתי:

כן, כן.

ישראל קלרמן:

אנחנו שמענו, את כל הזמן אומרת, כאילו את אומרת, (לא ברור) לא נותנים לך לדבר. אני אומר, שמעתי (לא ברור) אבל בסך הכל הבנתי. את אומרת שהטענות שהועלו פה מבחינת החניה ברחוב הזה, כולל בתי הספר, כולל הבריקה, זה לא כמו שנאמר אלא אפשר להסתדר עם זה.

אלישבע אמיתי:

ממש ממש ככה.

ישראל קלרמן:

זה מה שאמרתי, קיבלתי, אני חושב שצריך,

דובר לא מזוהה:

אני רוצה להוסיף שני דברים.

ישראל קלרמן:

אמרתם את זה מלא, לא צריך להוסיף.

אדיר שוורץ:

שניה רגע. היא סיימה? את סיימת?

ישראל קלרמן:

היא סיימה, כן.

אדיר שוורץ:

סיימת?

אלישבע אמיתי:

אני אומרת, רק חשוב לי לענות כאילו, נטען פה כאילו אנחנו לא תושבי השכונה, אנחנו,

ישראל קלרמן:

לא, את רואה, מה את יוצרת? (לא ברור) עוד פעם אליה, ואז היא תחזיר לך.

אלישבע אמיתי:

כן, כן,

ישראל קלרמן:

לא רוצה את הוויכוח הזה.

אלישבע אמיתי:

רק חשוב לי להגיד שכל הטענות פה אנחנו,

ישראל קלרמן:

שמענו.

אלישבע אמיתי:

אני לא מרגישה אותן.

ישראל קלרמן:

שמענו את זה מלא.

אדיר שוורץ:

סבבה.

ישראל קלרמן:

אתה רוצה להוסיף משהו?

אורי באואר:

שני דברים קטנים.

ישראל קלרמן:

תוסיף.

אורי באואר:

אלף, כידוע נבנית רכבת,

אדיר שוורץ:

שם לפרוטוקול.

רוחמה יעקבי:

שם.

אלישבע אמיתי:

מה?

רוחמה יעקבי:

שם.

אדיר שוורץ:

שם לפרוטוקול.

רוחמה יעקבי:

שם.

אורי באואר:

אורי, אורי באואר.

דוברת לא מזוהה:

באואר?

יוחנן וייצמן:

אורי?

אורי באואר:

באואר, כן.

ישראל קלרמן:

באואר.

אורי באואר:

קודם כל, כידוע נבנית רכבת בסמוך אלינו, כמו כן יש אוטובוסים, אני נוסע כל יום באוטובוסים לעבודה וחזרה. מעולם, לעירייה למשל כשאני נוסע הרבה פעמים, אני (לא ברור) לבית משפט, לוקח לי לא יודע, רבע שעה, עשרים דקות מהזה. אין שם איזה עומס גדול, בטח לא בשעות ש-, כמו שאלישבע אמרה, לא בין שבע וחצי לשמונה ולא בין שלוש וחצי לארבע בצהריים. זה דבר ראשון. דבר שני, האקזיט, לגבי טענה לאקזיט נדל"ני, האקזיט הוא שלנו, כמו שגברת עובדיה אמרה. כל הדיירים שילמו בהתחלת ההליך הזה, שילמו סכום מסוים, לא (לא ברור)

(מדברים ביחד)

דובר לא מזוהה:

ששש.

אורי באואר:

ועשינו מכרז ארוך מאד כדי לאתר את היזם שיציע לנו את ההצעה הכי טובה בשבילנו, לא בשבילו, בסדר? זה הצעה,

ישראל קלרמן:

בשביל כולם. בשביל כל הדיירים.

אלישבע אמיתי:

בשביל הדיירים, וודאי.

ישראל קלרמן:

לפי מה ששמענו פה יש דיירים שמפסידים.

אורי באואר:

(לא ברור) גם אנחנו,

ישראל קלרמן:

לא בשבילנו, בשביל שניכם זה לא מספיק לי.

אלישבע אמיתי:

בשביל, אנחנו מבטיחים לך ש(לא ברור) לא שילם לנו כלום.

ישראל קלרמן:

לא, אני מדבר עלייך, אני לא מדבר עכשיו שילם, הוא אמר פה איזה משפט, בשבילנו. אבל אני צריך שזה ירצה את כל ה-24.

אורי באואר:

בשבילנו תושבי ירושלים, הדיירים ברחוב הורקניה,

ישראל קלרמן:

24 דיירים שגרים בבניין, שמקבלים תשובות, (לא ברור) תכנית הכי טובה והכי מיטיבה.

אלישבע אמיתי:

רוב הדיירים בעד התכנית.

ישראל קלרמן:

זה מה שאני (לא ברור) לשמוע.

אורי באואר:

מקבלים ממ"דים והרחבת הדירות,

ישראל קלרמן:

הבנתי, עכשיו,

אורי באואר:

כמו שקבוע בחוק. האקזיט הוא שלנו, אנחנו רוצים,

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

עוז כהן:

18 דירות בשביל זה?

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

לא, אתם לא,

אורי באואר:

כל היזמים האחרים הציעו לנו, לא מצאו רווח נדל"ני שמציע להם, שמציע להם פחות דירות.

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

אורי, שאלה רק, כמה מטרים אתם מקבלים תוספת כל דייר למטה?

ישראל קלרמן:

כמה מטרים אתם מקבלים תוספת?

אורי באואר:

25.

ישראל קלרמן:

25. תודה. מי את?

אורית מייברוק:

אני קוראים לי אורית מייברוק, אני תושבת הרחוב כבר 17 שנה,

ישראל קלרמן:

ברחוב?

אורית מייברוק:

ברחוב ובבנין,

ישראל קלרמן:

אה, ובבנין, כן.

אורית מייברוק:

17 שנה. אני לא רגילה לפורום כזה, אף פעם לא הייתי בדיון כזה והלב שלי נקרע. אני באה בשם הילדים שלי שמרגישים לא בטוחים בלי ממ"ד, שומעים על רעידות אדמה, שבעה באוקטובר איתי, ויש לי ילדים חוששים, ומדברים איתי כמה חניה, כמה ביוב וכמה זה. צריך להסתכל על המערכת. אני לא יודעת מי גר בבית עם ממ"ד, לי יש ילד שבא, רואה סרטונים, אומר לי, אמא, אני בלי ממ"ד. איך מתנגדים כשאני בלי ממ"ד? אני מפחד. וכשאני צריכה ללכת לעבודה ויש אזעקה וצריך לרדת למקלט, אז אני צריכה את השכנה שלי לקחת אותם כי הם לא יכולים להיכנס לממ"ד. אנחנו במציאות, איפה אנחנו חיים? על מקום חניה?

דובר לא מזוהה:

אבל אנחנו לא מדברים על ממ"דים.

אורית מייברוק:

אבל זה חלק מחבילה של הפרויקט הזה.

ישראל קלרמן:

בסדר, מאה אחוז.

אורית מייברוק:

זה חלק מהעניין של לחשוב על הביטחון.

דובר לא מזוהה:

אנחנו רוצים,

אדיר שוורץ:

אתם לא יכולים לענות עכשיו, יש לכם זכות תגובה. תפסיקו עם זה.

אורית מייברוק:

אני באה בשם באמת ילד שבא ואמר לי שבוע שעבר, אני אין לי ממ"ד ואין לי חיזוק מבנה לרעידות אדמה וזה הבייסיק של העסקה הזאת, שהמדינה נותנת לי ב-38, לא יודעת איך זה נקרא. אני פשוט אומרת,

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

אורית מייברוק:

חוזרת על הטענה הכי קשה, ואני באמת מדברת מעומק הלב. אני לא רגילה לפורמט הזה ואני רוצה שייקחו את זה בחשבון.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז, תודה רבה. כן, בואו, עכשיו, מי רוצה לענות עכשיו על ההתנגדויות שהוצגו פה? אני מבין שזה אתה.

ענבר קרסני:

כן.

ישראל קלרמן:

ושמך?

ענבר קרסני:

ענבר קרסני, (לא ברור)

ישראל קלרמן:

מה התפקיד שלך?

ענבר קרסני:

אני היזם של הפרויקט.

ישראל קלרמן:

יזם.

ענבר קרסני:

אני אדבר בשם החברה,

עוז כהן:

איזה חברה?

דוברת לא מזוהה:

קרסני.

ענבר קרסני:

קרסני, (לא ברור)

עוז כהן:

לא, איזה חברה? כי איחוד יסודות חתמו על ההסכם.

ענבר קרסני:

אז אולי, יכול להיות שצריכים לברר את זה, כי אני יודע שאני חתום איתם ב-,

עוז כהן:

(לא ברור) ראשון.

ענבר קרסני:

לא, לא.

(מדברים ביחד)

ענבר קרסני:

התשובה היא לא, התשובה היא לא.

ישראל קלרמן:

עוז, עוז, כמו שאמרת, אתה מופיע פה הרבה, הבן אדם מחזיק איזה סיכום של בניין במקום אחר.

ענבר קרסני:

לא, אז הוא רוצה להגיד שהוא לא ידע שזה אנחנו, הוא לא היה מתנגד.

ישראל קלרמן:

גם זה יכול להיות שהוא יגיד עוד מעט.

ענבר קרסני:

בסדר.

ישראל קלרמן:

דבר.

ענבר קרסני:

אוקי. אז ככה, אני אנסה להשיב,

ישראל קלרמן:

כמה נקודות שענו ואתה לא צריך לחזור עליהם, אתה רשמת לפניך, כי יש פה כמה ש (לא ברור)

ענבר קרסני:

אני אנסה באמת לתמצת ואני חושב שאנחנו גם באים עם פתרון לא רע אולי להתנגדות המשמעותית ביותר.

ישראל קלרמן:

יפה.

ענבר קרסני:

קודם כל אני רוצה לספר לכם איזשהו סיפור רקע, כי צריך להבין שזה לא עוד מקרה שיזם מגיע לבניין, מתעשר יותר, מתעשר פחות וכן הלאה. יש פה תהליך של דיירים שמ-2017 הלכו וקידמו את הפרויקט הזה לבד. אוקי? אספו כסף מהדיירים, קידמו את הפרויקט, מינו אדריכל, התקדמו עם האדריכל הזה, הגישו תכניות, ואחרי שהם הגיעו כבר לקו הסיום הלכו, עשו מכרז יזמים, ולתוך המכרז יזמים המאד מהודק הזה עם תמורות מאד מאד ראויות לדיירים, תאמינו לי,

יוחנן וייצמן:

מה התמורות? רוצה להגיד לנו?

ענבר קרסני:

כן, התמורות הן 25 מטר לכל דייר ושיפור התשתיות ושיפוצים פנימיים, והבניין יוצא חדש,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור)

ענבר קרסני:

והבניין יוצא חדש ובאמת,

דובר לא מזוהה:

ומחוזק.

ענבר קרסני:

מעבר לזה שמחוזק ועם מערכות מיגון ו-,

דובר לא מזוהה:

מעלית.

ענבר קרסני:

וכן הלאה, ומעלית לרווחת הדיירים. אז באמת עסקה טובה מבחינת הדיירים, שלקח להם הרבה הרבה מאד שנים, לדאבוננו, לדאבונם, ואחר כך גם לדאבוננו,

יוחנן וייצמן:

אני אסביר את השאלה שלי,

ענבר קרסני:

בבקשה.

יוחנן וייצמן:

אולי לא נעים, אבל בכוונה שאלתי גם מקודם את אורי את השאלה הזאתי בשביל לחדד. הרי בסוף זה פונקציה של תמורות ו-, זאת אומרת, כמה, אתה צריך לחשב לעצמך בשביל שזה יהיה כלכלי ואנחנו רוצים, אנחנו, הוועדה מעוניינת בחיזוק מבנים. אנחנו, בשביל שזה יהיה כלכלי,

בעצם, בכל מדינת ישראל יש את ה-25 מטר האלה. עכשיו, ככל שאתה נתת להם יותר מה-25 מטר וזה בסדר מבחינתך, אבל להשית את זה בעומסים על השכונה,

ישראל קלרמן:

תוספת דירות,

יוחנן וייצמן:

בעומסים על השכונה, השאלה עד כמה זה,

ישראל קלרמן:

אבל הוא לא נתן יותר.

ענבר קרסני:

לא, אני לא אמרתי שנתתי יותר מ-25 מטר.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) שאמרת שיפוך פנימי, אני לא,

ענבר קרסני:

לא, לא, לא, אני מדבר על שיפוך של התשתיות, שיפוך של מערכות הביוב, שיפוך של מערכות החשמל,

יוחנן וייצמן:

אה, זה,

ענבר קרסני:

רגיל, רגיל, רגיל. אין פה תמורות עודפות לא מבחינת (לא ברור). מקרקעין,

יוחנן וייצמן:

אין תמורות עודפות,

ענבר קרסני:

ולא מבחינת,

יוחנן וייצמן:

זה מה שרציתי לחדד איתך.

ענבר קרסני:

ולא מבחינת עיריית ירושלים. אני מדבר על ה-,

ישראל קלרמן:

לא, הוא מתכוון להגיד, שבשביל זה הגעת ל-18 יחידות, כמו שהם טענו,

ענבר קרסני:

נכון.

ישראל קלרמן:

שזה יותר מדי,

ענבר קרסני:

נכון, נכון. אבל חכו, עוד לא הגענו שם לתוך ה-, לנקודה שאולי אני ארצה להגיע אליה. תן לי רק, חברה, לא להפריע בבקשה, אם אפשר. אם אפשר לא להפריע.

אדיר שוורץ:

אני מזכיר לכם שיש לכם אפשרות אחרונה. אתם תדברו אחריהם.

ענבר קרסני:

כן.

אדיר שוורץ:

בסדר? תכינו את כל מה שיש לכם להגיד, אתם תקבלו זכות דיבור,

(מדברים ביחד)

דובר לא מזהה:

(לא ברור) עושה סתם סלט.

ענבר קרסני:

אני חייב גם להלין במידה מסוימת על הציניות שיש לתושבי הרחוב לבוא, מי שיש לו איפה לחנות ומי שיש לו ממ"ד, ולבוא ולהלין כנגד כאלה שאין להם פתרונות חניה, אני חושב שזה גובל בחוצפה, ועוד לשאול אותם אם הם מקבלים כסף בשביל להגיע לפה. הבנתי שיש פה, שזה לא ראוי. לעניין היקף הבינוי עצמו, תכנית רסקו שבחנה את כל האזור הזה מדברת באזור הזה, 360% ושמונה קומות. לו הבניין היה הולך לפי תכנית רסקו, והם (לא ברור) כבר מהתהליך בכל מקום אחר, אז היה פה בניין בהיקפים עוד הרבה הרבה יותר גדולים, גם מבחינת היקפי הבינוי, גם מבחינת הקומות, גם מבחינת אם יש פה איזושהי תלונה על העמסה של תשתיות על השכונה, אז לכן עוד, מה שנעשה כרגע זה במינימום שבמינימום, תוספת של שתיים וחצי קומות לבניין הקיים. מבחינת הדיירים המתנגדים, אנחנו לא נמצאים היום בשישה דיירים מתנגדים, יש היום חמישה דיירים מתנגדים שעם חלק גדול מהם אני נפגשתי. ההתנגדויות שלהן, לדוגמה גברת עובדיה הנחמדה שנפגשתי איתה, באמת מפריע לה הסיפור הזה של החניה שאני רוצה, באמת מפריע לה הנושא הזה של החניה שאני רוצה לקוות שהיום אנחנו ניתן את הפתרון. יש משפחה נוספת, משפחה של ניקולייב, אנשים שהם מבוגרים. אפשר להבין מדוע הפרויקט הזה יהיה לכם פחות נוח, אני רוצה לקוות שהדברים האלה ייפתרו, אבל,

אדיר שוורץ:

מה שאמרו על ניקולייב שה-

ענבר קרסני:

לגבי הנושא הזה של המעלית,

אדיר שוורץ:

שנכנסים לתוך הדירה שלהם.

ענבר קרסני:

סליחה?

אדיר שוורץ:

מה שאמרו על ניקולייב, שנכנסים לתוך הדירה שלהם.

ענבר קרסני:

אז אני רוצה להגיד. קודם כל הפתרון מבחינת ניקולייב הוא פתרון שמקובל עליי. מה שמפריע, אני אומר, בשיח איתם, בשיח איתם. הפתרון, הם מקבלים פתרון שהוא טוב ומשופר למול דיירים אחרים, (לא ברור) הדיירים מקבלים בעצם את התוספת של הממ"ד, במקרה של משפחת ניקולייב מקבלים ממ"ד ועוד תוספת של חדר, וזה על חשבון השטח. (לא ברור) זה לא רק ניקולייב, זה כל העמודה.

דובר לא מזוהה:

עמודה.

ענבר קרסני:

זה כל העמודה כולה, כולם מרוצים.

רחלי רוטנברג:

מחזירים, מחזירים להם את השטח של המעלית?

ענבר קרסני:

מחזירים ובתוספת, מחזירים ובתוספת.

יוחנן וייצמן:

כמה מתוך העמודה הזאתי לא מסכימים?

ענבר קרסני:

אחד.

יוחנן וייצמן:

אחד.

אדיר שוורץ:

שזה הם, ניקולייב?

ענבר קרסני:

כן. אבל שוב אני אומר, הטעם שהם לא מסכימים, אנשים לא, לא צעירים ו-,

יוחנן וייצמן:

דרך אגב, מהלקוחות של עו"ד עוז כהן אין אחד מהעמודה הזאת?

ענבר קרסני:

לא,

עוז כהן:

לא, ניקולייב.

ענבר קרסני:

זה משפחת ניקולייב,

יוחנן וייצמן:

זה ניקולייב.

ענבר קרסני:

משפחת ניקולייב. אבל אין לי ספק שאנחנו נגיע איתם,

עוז כהן:

שמע, אם אתה מצליח להגיע איתו לפשרה, אני לא מתנגד.

ענבר קרסני:

אז אני חושב שאנחנו נגיע איתם, אני חושב שאנחנו נגיע איתם לפשרה. בכלל,

יוחנן וייצמן:

אתה חייב להגיע איתם.

ענבר קרסני:

אלף אני לא חייב, אלף אני לא חייב. היו תקדימים, היו תקדימים, לא, היו תקדימים,

ישראל קלרמן:

מה, להיכנס לתוך בית של בן אדם בלי ש-,

ענבר קרסני:

שאם דייר מקבל פתרון ראוי וחליפי אל מול השטח שנלקח ממנו, ואם הדבר הזה הוא מאוזן ולא רק,

(מדברים ביחד)

ענבר קרסני:

ואם הדבר הוא מאוזן ולא רק,

אדיר שוורץ:

הדיון המשפטי רגע,

יוחנן וייצמן:

אבל זה טוב להבין את זה.

אדיר שוורץ:

(לא ברור) במקומו, אבל אני כן אגיד שלנו כוועדה, לקחת זוג מבוגר, להוציא אותו מהבית, לעשות את כל זה, משהו שאני מקווה שאתה כיזם לא אומר, לא אומר אנחנו נעשה.

ענבר קרסני:

הפוך אני אומר, הפוך אני אומר. אני אומר, אנחנו נסתדר עם כל אחד מהדיירים. אני לא רואה סיטואציה, אני גם רוצה להסביר את הרקע. אנשים התעייפו מהתהליך, משנת 2018 הם מנסים לקדם, באיזשהו שלב חלק מהחבר'ה אמרו, עזבו, בואו נישאר בדירה, אנחנו רוצים למכור, רוצים, ואני גם מבין את ה(לא ברור) אבל אנחנו, אבל אנחנו מבחינת תפיסת, מבחינת תפיסת עולם שלנו, אני לא רואה סיטואציה שאני גורר מישהו על הרצפה לתוך פרויקט שהוא לא, שהוא לא רצוי מבחינתו, וזו התפיסה שלנו. ככה, לגבי, אני אגיע רגע לזה. בעצם מקריאה של, מקריאה של רוב ההתנגדויות או כל, מקריאה של כל ההתנגדויות, כולן נוגעות בנושא, כולן נוגעות בנושא הזה של חניה.

דוברת לא מזוהה:

חניה.

ישראל קלרמן:

חניה.

ענבר קרסני:

אני חושב שהתכנית הזאת, היה טוב אם היא הייתה מאושרת גם בסיטואציה הזאת, זאת אומרת, גם הדיירים ביחד עם יועץ תנועה שלהם, רוני פלד, וגם אנחנו, ניסינו למצוא פתרון של חניה ולא ניתן למצוא פתרון של חניה. רחלי, אם את יכולה רגע להראות את קומת הקרקע, הפתרון שניתן בסופו של דבר הוא הפתרון המקסימלי שאפשר לתת,

רחלי רוטנברג:

אני רק אציין, כי אני קוראת את ההתנגדויות שעוד לא נשמעו, שיש התנגדות שאומרת, למה אתם עושים יחידות דיור בקומות עמודים ולא,

ענבר קרסני:

נכון. אז אני,

רחלי רוטנברג:

משתמשים בהם לחניה.

יוחנן וייצמן:

זה אותו, זה אותו,

ענבר קרסני:

אז אני רוצה,

רחלי רוטנברג:

לא, אבל זה, שיהיה,

ישראל קלרמן:

לא, (לא ברור)

ענבר קרסני:

רגע, רגע, נכון, נכון, נכון. הייתה אמירה גם ב-, הייתה אמירה גם בוועדת משנה קודמת שהייתה לפני שנתיים וגם על ידי המתנגדים שאולי צריך לפנות ולשחרר חלק מהדירות בקומת הקרקע על מנת לתת פתרון של זה. אני בא היום ורוצה להגיד הפוך. אנחנו רוצים, אין לי את הפתרון הזה ממוחשב, אני אציג לכם אותו על נייר. אני רוצה לבוא ולהציע שאנחנו בעצם נעשה חניה רובוטית. רחלי, את יכולה להראות לי מפלס אחד מעל, איפה שמכפילי החניה? כאן.

רחלי רוטנברג:

רגע, סליחה, זה זז,

ענבר קרסני:

להגדיל לי טיפה.

רחלי רוטנברג:

זהו.

ענבר קרסני:

יופי.

רחלי רוטנברג:

בסדר?

ענבר קרסני:

כיום בתכנון שלנו יש לנו פה בעצם שישה, שש מקומות חניה פה במכפיל משולש שמתרומם למעלה,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) השלישי.

רחלי רוטנברג:

כן.

ענבר קרסני:

סליחה?

יוחנן וייצמן:

הוא משולש ללמעלה, לא ללמטה?

ענבר קרסני:

לא, הוא,

רחלי רוטנברג:

הוא ללמטה אבל,

יוחנן וייצמן:

אה, קומה אחת.

דובר לא מזוהה:

גם וגם.

ענבר קרסני:

(לא ברור) שתיים, כשהוא עולה הוא עולה ללמעלה, שתי קומות.

יוחנן וייצמן:

הוא עולה קומה אחת.

רחלי רוטנברג:

שתיים.

יוחנן וייצמן:

הוא עולה שתיים, אה.

ענבר קרסני:

הוא עולה שתיים.

יוחנן וייצמן:

כן.

ענבר קרסני:

וכאן יש זוג. אנחנו בתא השטח הזה, אני רוצה לתת פתרון חניה בחניה רובוטית ל-22 מקומות חניה. אוקי?

מלי ששון:

שתעלה כלפי מעלה או (לא ברור)

ענבר קרסני:

הדבר הזה, הדבר הזה, חניה רובוטית תת קרקעית. הביטוי, הביטוי של,

ישראל קלרמן:

מה הם אמרו, שזה מגיע עד החלונות שלהם, איזה חלונות?

יוחנן וייצמן:

לא, ברובוטית זה בחיים לא יקרה.

יואל שבת:

לא, ברובוטית (לא ברור)

ישראל קלרמן:

זה מה שאני יודע,

רחלי רוטנברג:

זה רק אוטו אחד,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

לא, זה משהו אחר.

דובר לא מזוהה:

הוא מציע משהו אחר.

ענבר קרסני:

רק שניה, חבר'ה,

יואל שבת:

הוא מציע משהו,

ענבר קרסני:

תנו לי רגע, אני אציג, אם יהיו שאלות, שניה, שניה, שניה. בעצם בחניה הרובוטית, בעצם בחניה הרובוטית, הביטוי שנראה כלפי, זה אפילו לא הרחוב, זה בתוך השטח הפרטי יהיה פה תא כניסה

בתוך קווי בניין, ומתא הכניסה הזה בעצם כל החניה הרובוטית של 20, פתרון של 22 חניות יהיה תת קרקעי. מבחינת הרחוב לא רואים כלום, עברנו גם בתיאום עם הדיירים, הדבר הזה מתואם. מי שדרש שאנחנו נתעשר, אז אנחנו נתעשר עכשיו קצת פחות,

יוחנן וייצמן:

ברור.

דובר לא מזוהה:

הרבה פחות.

ענבר קרסני:

הרבה פחות.

יוחנן וייצמן:

כמה זה עולה,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

הוא עוד לא נסע לגרמניה.

ענבר קרסני:

לא, לא, לא, לא,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, אני שואל את זה,

ישראל קלרמן:

לא, העניין (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

3 מיליון, (לא ברור) פה הייתי אומרת 3.5 מיליון.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) פה הוא אמר לי שהוא נסע לגרמניה והוא הביא את זה.

יוחנן וייצמן:

אני שואל את זה בשביל תיקים אחרים.

רחלי רוטנברג:

הזמינו כזה (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

3.5?

ישראל קלרמן:

ראית את זה?

אלישבע אמיתי:

(לא ברור) חניון במרכז העיר כזה, אתם יודעים, חברי הוועדה הנכבדים.

ענבר קרסני:

היום החברות (לא ברור)

מלי ששון:

כן, אתם מאשרים את זה ו(לא ברור)

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

אתה יוצא מהמכונית לפני שהיא יורדת, יוצאים מהמכונית לפני שהיא יורדת.

רחלי רוטנברג:

בנביאים 45,

דוברת לא מזוהה:

איפה יש את זה?

רחלי רוטנברג:

בנביאים 45,

(מדברים ביחד)

אדיר שוורץ:

מה אתה עושה בשעה חמש בצהריים, (לא ברור)?

רחלי רוטנברג:

תמיד יהיה אזור המתנה, תמיד יהיה אזור המתנה, אדיר.

ענבר קרסני:

(לא ברור) אתה שם את הרכב, המחזור הסייקל של רכב שנכנס הוא סדר גודל של דקה וחצי, אז במקסימום תצטרך,

רוחמה יעקבי:

לחכות.

אדיר שוורץ:

לא, השאלה אם זה לא מייצר זנב שמייצר,

רחלי רוטנברג:

לא, לא, יהיה אזור המתנה.

ענבר קרסני:

קודם כל יש אזור המתנה.

אדיר שוורץ:

כמה (לא ברור)?

רחלי רוטנברג:

אחד.

ענבר קרסני:

שתיים, אני רגע,

יוחנן וייצמן:

לא צריך יותר. אדיר, אדיר.

אדיר שוורץ:

הטבע של עומסים ברחוב כפי שתוארו כאן, הוא שיש עומסים בשעות קבועות.

יוחנן וייצמן:

אז אני, אדיר, זה לא קשור לעומסים ברחוב, אנחנו מדברים על עומסים בחלקה.

אלישבע אמיתי:

מגיעים בשעות שונות.

רחלי רוטנברג:

באותה דקה כולם מגיעים?

יוחנן וייצמן:

אבל אדיר, אדיר,

ענבר קרסני:

אבל לא מתכננים לפי פיק. נכון, יש פיקים, אבל אתה לא יכול לתכנן,

יוחנן וייצמן:

הפיקים, 50% בשעת שיא בוקר זה 11 מכוניות לשעה,

דובר לא מזוהה:

זה כמו שבערב פסח כל הכבישים פקוקים,

יוחנן וייצמן:

אחת לארבע דקות, זה לא רע.

דובר לא מזוהה:

אז תתכנן את הכבישים לפי ערב פסח?

יוחנן וייצמן:

זה החוק, זה התקן.

אלישבע אמיתי:

זה בניין (לא ברור) גם, לא כולם יוצאים בשבע בבוקר לעבודה,

ענבר קרסני:

אבל רגע, רגע,

אלישבע אמיתי:

כאילו גם אני עם השכנים שלי,

ענבר קרסני:

חבר'ה,

אלישבע אמיתי:

אתה יודע, אני,

יוחנן וייצמן:

לא, ההוראות של משרד, הבנו, ההוראות של משרד התחבורה זה 50% שעת שיא בוקר. השאלה אם תעמדו בזה.

אלישבע אמיתי:

אני רק אגיד, אני רק אגיד סתם לחברי הוועדה שתכירו שפה במרכז העיר ליד מלון איביס יש כזה חניון רובוטי. אנחנו הלכנו לראות אותו לפני ש-, ענבר עשה את זה בתיאום איתנו מלא ואנחנו הצגנו את זה לדיירים ויש,

יוחנן וייצמן:

הצגתם את זה למתנגדים ועם הכל הם,

אדיר שוורץ:

שהוא תת קרקעי?

אלישבע אמיתי:

שהוא תת קרקעי, פה ברחוב איביס. במלון איביס, מזמינה אתכם, זה מזמין.

ישראל קלרמן:

תודה. הלאה.

ענבר קרסני:

רגע, אז אני רגע רוצה לחזור, אני, יש לי בעיה של שכחה אז תנו לי ככה ברצף,

דובר לא מזוהה:

בסדר.

ישראל קלרמן:

זה מה שאני אומר.

יוחנן וייצמן:

התחלת להסביר לנו את ה-,

ישראל קלרמן:

זה אנשים שלך שהפריעו לך, לא אני.

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) להתארכות הפרויקט.

ענבר קרסני:

נכון. אז רגע, מה (לא ברור) אדריכל הפרויקט שאנחנו גם באזור של רק"ל, זאת אומרת, מעבר לכל המצוקות של החניה אנחנו גם יודעים לפתור את זה בירושלים גם עם פתרונות של תחבורה ציבורית,

דובר לא מזוהה:

שני קווים.

ענבר קרסני:

שני קווים שיש. אחד על הרצוג ואחד שם ב-,

דובר לא מזוהה:

בן זכאי.

ענבר קרסני:

בית ספר דנמרק. לגבי השאלה של אדוני, תזכיר לי את שמך?

אדיר שוורץ:

אדיר שוורץ.

ישראל קלרמן:

אדיר.

ענבר קרסני:

אדיר. אז המתנה לחניה רובוטית אל מול החניה שהייתה למכפילי החניה היא הרבה יותר קצרה.
כי מכפילי חניה, תאר לעצמך שאני צריך להמתין, לחכות שהוא,

ישראל קלרמן:

שהוא ירד ויחזור.

ענבר קרסני:

וכן הלאה וכן הלאה, אז שיפרנו, שיפרנו לאין ערוך פה בדבר הזה. אני,

יואל שבת:

זה לא אותו יחס בכמות. אבל היחס, זה לא אותו יחס בכמות כי,

ענבר קרסני:

למה? אני היום,

אדיר שוורץ:

כמה רכבים היו באים,

יוחנן וייצמן:

פה זה אחד לשלוש, פה זה אחד ל-22.

יואל שבת:

פה ה-, בדיוק. היחס משתנה.

ענבר קרסני:

למה היחס משתנה?

ישראל קלרמן:

כמה אתה מחכה? כי אתה (לא ברור) 22.

יוחנן וייצמן:

אבל זה לא משנה, יש עמדת, כמה עמדות המתנה?

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

לא, לא, זה בסדר.

רחלי רוטנברג:

כמה פתרונות חניה (לא ברור)?

יואל שבת:

לא, אבל הרעיון כרעיון, אבל,

ענבר קרסני:

(לא ברור)

רחלי רוטנברג:

לא שומעים.

ענבר קרסני:

חבר'ה, אני רק רוצה להגיד, שורה תחתונה, מה שאנחנו מציעים, יושב ראש הוועדה, אם אפשר. שורה תחתונה, אל מול 14 מקומות חניה שאושרו בתכנית, בתכנית על ידי המחלקה, אנחנו מציעים 28 מקומות, 28 מקומות חניה. אני הייתי רוצה למנוע את התמשכות ההליכים ולהגיע למצב שתצא מפה החלטה של הוועדה שבכפוף, זאת אומרת, זה יהיה תנאי להיתר, ושלא נידרש שוב פעם לדבר הזה, ללכת לזה.

ישראל קלרמן:

למה?

ענבר קרסני:

לא נידרש ללכת לעבור וועדה,

דובר לא מזוהה:

בתנאי.

ישראל קלרמן:

איזה תנאי אתה מדבר?

דובר לא מזוהה:

חניה.

ענבר קרסני:

תנאי של מתן פתרון ל-28 חניות ולא ל-14 חניות.

יואל שבת:

לא, רגע, רגע, שניה, רגע, שניה.

יוחנן וייצמן:

אבל זה לא (לא ברור)

יואל שבת:

אין בעיה (לא ברור) למהלך הזה, השאלה אם כל הדיירים יודעים על זה או ש-,

ענבר קרסני:

יודעים וחתומים על (לא ברור)

יואל שבת:

יופי, והמתנגדים גם?

ענבר קרסני:

המתנגדים מתנגדים.

יואל שבת:

לא, השאלה היא,

יוחנן וייצמן:

הם ידברו.

יואל שבת:

לא, השאלה היא אם התכנית הזו שאתה,

מלי ששון:

לא מכירים (לא ברור)

יואל שבת:

שהיא רעיונית, היא יפה, אם היא מודעת לצרכים.

ענבר קרסני:

אז אני,

יוחנן וייצמן:

תציג להם את זה כעת, הרגע.

ענבר קרסני:

אני מציג.

יוחנן וייצמן:

תציג את התכנית הזאתי קצת יותר, שהמתנגדים יבינו.

יואל שבת:

אתה יכול להציג את התכניות?

יוחנן וייצמן:

אולי זה יגרום להם להסיר את ההתנגדות במעמד הוועדה.

יואל שבת:

אם אתה רוצה שזה יקרה, אתה צריך להציג בפני המתנגדים,

(מדברים ביחד)

ענבר קרסני:

(לא ברור) הוועדה תקבל החלטה,

יואל שבת:

בלי קשר.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) אולי תקבל הסרות כעת, לא כדאי לך?

ענבר קרסני:

מהמתנגדים או מי שלא חתמו מתוך הבניין, או גם וגם?

יואל שבת:

מי שלא חתמו גם. אני מבין שזה חלק מהמתנגדים.

ענבר קרסני:

אז אני אציג, אני אציג.

דוברת לא מזוהה:

כן, כן, תראה להם.

ישראל קלרמן:

אה, רגע, מה הולך שמה? רחלי.

יוחנן וייצמן:

חברים, חברים, הוא רוצה להציג תכנית, בוא נהיה ביחד איתם.

ישראל קלרמן:

בואו דקה, שניה, תנו לנו לסיים. שניה.

ענבר קרסני:

יכול להיות שיצא פה שלום בבניין.

רוחמה יעקבי:

בדיוק.

ישראל קלרמן:

מה אתה עושה עכשיו?

יוחנן וייצמן:

הוא רוצה, שיציג לנו.

יואל שבת:

(לא ברור) את התכניות.

ישראל קלרמן:

הוא הציג לנו.

יואל שבת:

לא,

יוחנן וייצמן:

לא, הוא הציג להם,

יואל שבת:

להם, להם.

יוחנן וייצמן:

יציג למתנגדים, יסביר להם מה קורה,

רוחמה יעקבי:

שיראו מה,

ישראל קלרמן:

טוב.

ענבר קרסני:

אין בעיה, אני אציג למתנגדים. אנחנו מדברים בעצם, זו, זו קומת הקרקע. אנחנו מדברים על כניסה, רחוב חיים יחיל, עולים מכאן ויש פה מקום אחד בודד שאליו הרכב נכנס, ומפה הוא בעצם, בן אדם שם את הרכב ושוכח ממנו. הרכב מתמייך בתת הקרקע, אוקי? בתוך מערכת אוטומטית שכולה בעצם נמצאת בתת הקרקע. לא שומעים אותה, לא רואים אותה, לא אל מול הרחוב, וזה נותן לנו מענה של פי שתיים ממה שהוצג בתכנית עד עכשיו. היינו ב-14 חניות, עכשיו אנחנו נמצאים לפחות ב-28 חניות. כך זה נראה בחתר. הרכב נמצא למעלה, ובעצם הוא מגיע מפה, יורד לתוך המעלית. הפתרון הזה עולה לנו 3.5 מיליון שקל, שאל אדוני כמה עולה. 3.5 מיליון שקל עולה לנו רק הפתרון של החניה,

דובר לא מזוהה:

תחזוקה כמה עולה?

מלי ששון:

(לא ברור) חשמל,

ענבר קרסני:

רק שניה, רק שניה,

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) משלם את התחזוקה.

ענבר קרסני:

רק,

מלי ששון:

על מה זה עובד?

דובר לא מזוהה:

על חשמל, על חשמל.

מלי ששון:

על חשמל. אוקי.

(מדברים ביחד)

ענבר קרסני:

רגע, רגע, רגע, רגע,

דוברת לא מזוהה:

למה? זה טוב.

ענבר קרסני:

רגע.

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

דוברת לא מזוהה:

רגע, אבל יש,

יוחנן וייצמן:

יש לך גם את ההתנגדות של ה-, לא, ביקשנו שהמתנגדים יבינו, הוועדה ביקשה שהמתנגדים, שהוא יציג לכם את התכנית,

מלי ששון:

אני רוצה לראות אם חברת החשמל,

יוחנן וייצמן:

לא ישכנע אתכם, לא ישכנע, אבל לפחות שתבינו. על הנושא, דיברנו על החניה.

מלי ששון:

רגע, על החניה,

יוחנן וייצמן:

שאלתי אם, לא,

מלי ששון:

רגע, רגע, על החניה,

יוחנן וייצמן:

על החניה?

מלי ששון:

יש לי שאלות.

יוחנן וייצמן:

כן.

מלי ששון:

אפשר,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

אדון ישראל?

יוחנן וייצמן:

תשאלי אולי אותו, לא (לא ברור)

מלי ששון:

איפה, איפה אדיר?

דליה אלפסי:

אדיר?

מלי ששון:

תראה, החניה הזאת זה דבר חדש לי, באמת אני אגיד לך. יש לנו,

דובר לא מזוהה:

לכולם.

מלי ששון:

בסדר.

דובר לא מזוהה:

זה הרולס רויס,

מלי ששון:

בסדר, זאת אומרת,

דובר לא מזוהה:

זה הרולס רויס, לא, זה,

מלי ששון:

אנחנו שפן ניסיון אצלנו בשכונה, נכון?

אלישבע אמיתי:

מה, מה את קשורה?

ענבר קרסני:

את לא קשורה לזה, דרך אגב.

אלישבע אמיתי:

מה את קשורה?

ענבר קרסני:

את קשורה לזה שלא יהיה עומס על השכונה בחניות, כי נתנו פתרון,

מלי ששון:

נכון, רגע, רגע, רגע, (לא ברור) בכללי. אני אומרת, עכשיו זה עובד על חשמל.

ענבר קרסני:

כן.

מלי ששון:

קודם כל אני רוצה לדעת אם חברת החשמל אישרה את זה, מאשרת את זה,

דובר לא מזוהה:

אבל את לא גרה בבניין.

מלי ששון:

אני גרה בשכונה, מה זה משנה?

דובר לא מזוהה:

זה לא, זה לא,

דוברת לא מזוהה:

אני אשלם.

מלי ששון:

רגע, לא אכפת לי מי משלם, לא אכפת לי,

יוחנן וייצמן:

מה?

רחלי רוטנברג:

היא מדברת על (לא ברור)

דוברת לא מזוהה:

את לא (לא ברור)

מלי ששון:

לא אכפת לי,

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) על הכסף.

מלי ששון:

לא אכפת לי. אני גרה בשכונה, זכותי לדעת איך זה עובד. אני חברת הנהלה, אולי יזמים אחרים באמת ירוויחו מזה.

דובר לא מזוהה:

הנהלה של מה?

מלי ששון:

של השכונה.

יוחנן וייצמן:

של המינהל הקהילתי.

אדיר שוורץ:

המינהל הקהילתי.

מלי ששון:

שניה,

דובר לא מזוהה:

תשאלי אותו אחרי זה אבל, למה,

מלי ששון:

כי זה הדיון. מה זאת אומרת? הוא מדבר איתי פה על חניה,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

התנגדתי על חניה ברחוב,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

ועכשיו אני רוצה, תשמע, אני לא, קודם כל כל התושבים פה,

ענבר קרסני:

אני הייתי מצפה שתברכי על הפתרון,

מלי ששון:

רגע,

ענבר קרסני:

ותגידי,

מלי ששון:

קודם כל כל התושבים פה הם, שניה, כל התושבים פה הם שכנים שלי, אני מכירה אותם, אנחנו רואים אותם במכולת, מדברים,

ענבר קרסני:

את חפצה בטובתם?

מלי ששון:

ברור, מה זאת אומרת?

ענבר קרסני:

אז למה את לא מאשרת להם לבנות ממ"ד?

מלי ששון:

אבל אני צריכה להתחשב גם ב-,

יוחנן וייצמן:

נו, זה בסדר,

דובר לא מזוהה:

אבל למה, למה,

ישראל קלרמן:

נו, עוד פעם אתם מתחילים? זה כבר לא, (לא ברור)

מלי ששון:

שניה, בואו, רגע, רגע, רגע,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) בוא ניתן לזה להתנהל בצורה רגועה.

דובר לא מזוהה:

אני רוצה להגיד תגובה וללכת.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז, תגובה נוספת.

מלי ששון:

רגע, אני, לא, אני רוצה להגיד לגבי החניה,

ישראל קלרמן:

סלח לי,

מלי ששון:

שניה, לגבי החניה.

ישראל קלרמן:

סיימת, נכון?

מלי ששון:

רחוב חיים יחיל הוא רחוב,

ענבר קרסני:

רק מבחינה טכנית,

ישראל קלרמן:

כן?

ענבר קרסני:

אני רוצה שייווצר מצב, באמת, מ-2018 מנסים לקדם את זה.

יוחנן וייצמן:

הבנו, הבנו.

ישראל קלרמן:

שמענו, שמענו את (לא ברור)

דוברת לא מזוהה:

לא ענית על הביוב, לא ענית על,

מלי ששון:

שניה,

ישראל קלרמן:

שניה, בואו, מלי, מלי, מלי,

מלי ששון:

מה?

ישראל קלרמן:

לא, את לא,

מלי ששון:

על החניה אני מדברת.

ישראל קלרמן:

נו?

מלי ששון:

על החניה.

אדיר שוורץ:

אמרת 17 קודם, עלינו.

ישראל קלרמן:

אני רוצה עכשיו, אנחנו, סדר הדברים,

דוברת לא מזוהה:

מה השאלה שלך?

ישראל קלרמן:

דיברתם, הלו, שניה,

מלי ששון:

יש לי שאלה לגבי החניה.

ישראל קלרמן:

שניה, עכשיו אני מדבר. שמענו אותכם בקשב רב, שמענו את התגובות שלהם, שמענו את הבקשות של הדיירות. לכל אחד יש זכות תגובה, קצרה, איך אומרים?

עוז כהן:

אדוני, אני רוצה להגיד בדקה וללכת,

ישראל קלרמן:

והוא רוצה להגיב וללכת,

עוז כהן:

כי יש לי (לא ברור)

ישראל קלרמן:

ניתן לו להגיב את מה שהוא רוצה להגיב ואחרי זה את כולם, ואנחנו מסיימים את הדיון. קדימה, תגיד מה שאתה רוצה לגיד ואנחנו מתקדמים הלאה.

מלי ששון:

ישראל, שניה אחת.

עוז כהן:

אז ככה,

ישראל קלרמן:

מלי, לא שניה, עכשיו הוא ביקש, אני רוצה לתת לו לדבר.

דוברת לא מזוהה:

עוז.

מלי ששון:

אני אחריו.

ישראל קלרמן:

דבר, עוז.

עוז כהן:

עצם העובדה, עצם העובדה שיש פה פתרון חריג זה רק מעיד על תכנית חריגה. שימו לב, זה אחד. דבר שני, אף פעם לא באו ואמרו לנו עם העניין הזה, אנחנו מוכנים לשבת ולשמוע. יכול להיות שהדיירים,

ישראל קלרמן:

יכול להיות שאתה מקבל את זה אבל? זה מה שאני רוצה לדעת.

עוז כהן:

אנחנו לא יודעים במה זה כרוך,

ישראל קלרמן:

זה נשמע לך?

עוז כהן:

לא יודעים במה זה כרוך, מה יהיה התחזוקה, מה זה כרוך לדיירים, אם זה יעמיס עליהם עכשיו כל דייר עוד 500 שקל דמי ניהול רק על זה אז אני לא יודע, כי זה כאילו עוד תא שלם,

ישראל קלרמן:

הבנתי מה אתה אומר.

עוז כהן:

תשב איתם,

ישראל קלרמן:

הכל יהיה,

עוז כהן:

תשב איתם, תראה מה זה, תסדר את כל הניקולייב הזה, תסדר את ההוא,

ישראל קלרמן:

תודה.

עוז כהן:

וזהו. לא בכוח. כל דבר בבית משותף צריך להיות בזה.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז, מאה אחוז.

עוז כהן:

בפשרה.

ישראל קלרמן:

הבנו, תודה.

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) בעוד שנה,

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא, אנחנו גומרים את זה הערב,

דוברת לא מזוהה:

לא, לא.

ישראל קלרמן:

אנחנו לא נשארים עוד שנה, אנחנו (לא ברור) מסכימים להכל. כן.

עוז כהן:

תודה.

הרשי כץ:

אתה יכול להחזיר לי את, רק את המפה, תמונת צילום אוויר של האזור? אחורה. אוקי. לא, אחורה, אחורה, אחורה. עוד, עוד, עוד, עוד, עוד. הו, אוקי. תראה, חיים יחיל,

דובר לא מזוהה:

יש לנו עוד,

ישראל קלרמן:

צריכים לגמור את זה, כן.

רחלי רוטנברג:

חיים יחיל זה פה.

הרשי כץ:

חיים יחיל היום,

ישראל קלרמן:

כן.

הרשי כץ:

אוקי, חיים יחיל היום זה מצב שהמגיש רוצה להכניס את, נכון להיום אין מקום לחניה בשני צדדים, ותנועה בשני צדדים. כלומר, או צריך לבטל את כל החניה באזור על מנת לאפשר את ה-28 מכפילים, או לא לתת להם, ויש מקום. היום אין מקום של שני מכוניות,

ישראל קלרמן:

של שתי מה? הוא נכנס לתוך המגרש.

הרשי כץ:

לא, אבל הוא אומר שצריך לחכות עד שיגיע.

רחלי רוטנברג:

אז יהיה מקום,

ישראל קלרמן:

מה יגיע?

רחלי רוטנברג:

(לא ברור) בתוך המגרש.

הרשי כץ:

אין מקום,

ישראל קלרמן:

מה יגיע? לא הבנתי.

דוברת לא מזוהה:

(לא ברור) לך, בתוך המגרש.

רחלי רוטנברג:

רגע, רק שניה,

ישראל קלרמן:

מה לחכות?

הרשי כץ:

לא, לא, הם מחכים בחוץ,

רחלי רוטנברג:

לא, לא, לא, יש מקום,

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא, לא, לא,

רחלי רוטנברג:

(לא ברור) בתוך המגרש.

ישראל קלרמן:

הבנו. מאה אחוז, תודה. מלי?

מיכאל מרץ:

יש לי שאלה.

ישראל קלרמן:

אה, מלי אחרונה?

מיכאל מרץ:

האם העלו את הנושא הזה לדיון בקשר לפינוי בינוי?

ישראל קלרמן:

מה?

מיכאל מרץ:

פינוי, עם כל התהליך הזה, לבנות ממ"דים וכל זה, למה לא לעבור לשיטת פינוי בינוי?

ישראל קלרמן:

אין פה פינוי בינוי.

מיכאל מרץ:

להרוס את הבניין ולבנות אותו מחדש?

ישראל קלרמן:

אין פה, זה (לא ברור) שהם עשו,

מיכאל מרץ:

למה צריך את כל הבלגן הזה?

ישראל קלרמן:

תודה, מאה אחוז. אתה רוצה, מלי, רצית להגיד משהו על ה-? תודה רבה, (לא ברור) את השאלה שלך.

מלי ששון:

תראה, קודם כל אני רוצה,

ישראל קלרמן:

כן.

מלי ששון:

רגע, לגבי החניה. באמת אני לא, אני לא רוצה להתנגד, אני לא רוצה להתנגד, אני לא רוצה לבוא לוועדה עוד פעם או לוועדת ערר. אני רוצה שבאמת נצא מפה,

ישראל קלרמן:

אז מה את רוצה?

מלי ששון:

שגם הדיירים יהיו מבסוטים,

ישראל קלרמן:

אז תגדירי מה את רוצה.

מלי ששון:

אני רוצה לדעת לגבי החניה הזאת. היה וזה עובד על חשמל, הפסקת חשמל, ויש לנו בשכונה הרבה הפסקות חשמל, כי באמת לא התייחסתם,

ישראל קלרמן:

ו-?

מלי ששון:

וזו נתקע. מה עושים כל המכוניות, לאן הם הולכים?

ישראל קלרמן:

מה עושים במקומות אחרים? הוא יענה על זה.

מלי ששון:

(לא ברור)

ישראל קלרמן:

רחלי,

מלי ששון:

שניה.

ישראל קלרמן:

רחלי,

מלי ששון:

האם, רגע, האם אתה טרנספורמטור?

רחלי רוטנברג:

אולי הוא שם איזה,

מלי ששון:

גנרטור, לא יודעת מה? שניה, אני רוצה שבאמת ייתנו הסבר. השאלה,

ישראל קלרמן:

בטריה גדולה.

מלי ששון:

רגע, במידה, במידה והם אישרו את זה והוועדה תאשר את ה-, יש לנו אפשרות להביא את זה לפרסום לתושבים שידעו,

ישראל קלרמן:

אין תושבים, יש פה את כל הדיירים.

יוחנן וייצמן:

קיבלנו את העמדה שלהם.

ישראל קלרמן:

מלי, מלי, תודה. מאה אחוז, הבנתי. מה, רק,

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

מקבלים את העמדה שלכם.

אדיר שוורץ:

מלי,

ישראל קלרמן:

תודה רבה.

אדיר שוורץ:

זה קבלה של ההתנגדות, זה לא פרסום.

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא, עזבו, אנחנו,

מלי ששון:

עכשיו,

ישראל קלרמן:

אדיר, זה לא נושא,

מלי ששון:

לא דיברנו על כמה מכוניות יוצאות אצלנו מהרחוב, את זה הם לא הראו. יש פה מהנדס תנועה,
בדק את זה? היה פרויקט,

(מדברים ביחד)

מלי ששון:

אני רוצה לראות. אנחנו רוצים גם לראות.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) אנחנו סיימנו. בדרך כלל אין לכם זכות, אבל היא שאלה שאלה אז אני נותן לך לענות.
כן.

ענבר קרסני:

(לא ברור) החריגים, רק אני אשיב,

ישראל קלרמן:

בגלל הבניין החריג.

ענבר קרסני:

כן. כשאנחנו מדברים על סוגיות של חשמל, מים וכן הלאה, כמובן שגופי התכנון בודקים את זה. אני בא לחברת חשמל, יועץ חשמל אומר מה הצריכות, חברת חשמל אומרת כן, לא וכן הלאה. אותו דבר מבחינת תשתיות. אני בא לגיחון,

ישראל קלרמן:

הם עושים חדר טרפו?

יוחנן וייצמן:

הם לא חייבים, מה,

ענבר קרסני:

כרגע עוד לא (לא ברור) יועץ חשמל יבוא ויבדוק מה יהיו ההספקים.

ישראל קלרמן:

מאה אחוז.

יוחנן וייצמן:

מה שיצטרכו הם יעשו.

ישראל קלרמן:

תודה רבה, הסתיים הדיון, נקבל החלטה, תקבלו אותה בהמשך הזמן (לא ברור) שייקבע על ידי מנהל האגף.

(מדברים ביחד)

רחלי רוטנברג:

כתושבת נחלאות שכל היום חוסמים אותה ורוצה ללכת לקניות ולא,

ישראל קלרמן:

רוחמה, עכשיו כבר מעכבים אותנו, (לא ברור) את עוזרת לי?

יואל שבת:

אה, באמת (לא ברור)?

רחלי רוטנברג:

לא, אני הולכת לקניות, מישהו חוסם אותי.

(מדברים ביחד)

רוחמה יעקבי:

טוב, תודה רבה. בואו, צאו.

ישראל קלרמן:

רוחמה,

רחלי רוטנברג:

(לא ברור) כניסה ויציאה, זה כניסה ויציאה.

ישראל קלרמן:

אני מכיר את הדבר הזה.

רוחמה יעקבי:

מלי, סליחה, מלי, בבקשה.

יוחנן וייצמן:

את מדברת על בית הספר?

מלי ששון:

תקשיב, הוועדה,

ישראל קלרמן:

מלי,

רוחמה יעקבי:

מלי, בבקשה. מלי, החוצה.

מלי ששון:

(לא ברור) בתכנית ממול, ואף אחד לא (לא ברור) אני אגיש לוועדת ערר.

ישראל קלרמן:

לא פה.

רחלי רוטנברג:

מציעה לכם הצעה,

אדיר שוורץ:

לא, לא, היא מדברת על ה-,

מלי ששון:

גם בזה,

ישראל קלרמן:

בסדר, פה לא.

מלי ששון:

גם בזה.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

מלי,

רוחמה יעקבי:

מלי, בבקשה.

ישראל קלרמן:

מלי, את מפריעה ל(לא ברור)

מלי ששון:

אתם תסתכלו עלינו, אתם תסתכלו עלינו כשכונה.

ישראל קלרמן:

וודאי.

מלי ששון:

אתם נבחרי ציבור שלנו,

רוחמה יעקבי:

בואי.

מלי ששון:

של התושבים.

ישראל קלרמן:

ואת גם רוצה לעזור ציבור.

מלי ששון:

לא של היזמים. נכון.

ישראל קלרמן:

את לציבור.

מלי ששון:

נכון.

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

הנה, תשמעי אותה.

מלי ששון:

אתם צריכים להסתכל על כל השכונה.

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא, לא,

מלי ששון:

(לא ברור) לא רק על ה-,

רוחמה יעקבי:

מלי, בואי, בחוץ אני אגיד לך.

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) זה גם ציבור.

מלי ששון:

על חשבון תכניות שלא אושרו,

אלישבע אמיתי:

(לא ברור) גם נבחרו הציבור שלנו, אנחנו גם תושבי,

מלי ששון:

(לא ברור) לוועדה, אתה מכיר מה הם עושים?

ישראל קלרמן:

מלי, (לא ברור)?

מלי ששון:

אני הולכת.

ישראל קלרמן:

תודה.

רוחמה יעקבי:

בואו, צאו.

ישראל קלרמן:

תודה, תודה.

מלי ששון:

אני אומרת לך, אתם תקבלו נזיפה בוועדות ערר.

ישראל קלרמן:

את לא הולכת לוועדת ערר.

מלי ששון:

אתם לא תסתכלו עלינו,

ישראל קלרמן:

את לא הולכת לוועדת ערר.

אילנית מיכאלי:

(לא ברור) מלי,

מלי ששון:

אין בעיה, אם לא יסתכלו עלינו אנחנו,

ישראל קלרמן:

מלי, הסתיים הדיון, תודה רבה, שלום, בהצלחה. כל טוב, תודה.

מלי ששון:

מה זה, אין מישהו שיגן עלינו?

רוחמה יעקבי:

סליחה.

אילנית מיכאלי:

די, מלי, תודה.

(מדברים ביחד)

אדיר שוורץ:

אתה במרכז הסערה.

ישראל קלרמן:

טוב, חבר'ה, רחלי,

אדיר שוורץ:

אתה יודע שאתה מצוטט בתקשורת.

רחלי רוטנברג:

כן.

ישראל קלרמן:

את רוצה לדבר, להגיד לנו מה את אומרת?

אדיר שוורץ:

אתה מצוטט בתקשורת, מאתמול.

ישראל קלרמן:

למעשה אני חושב שהם קיבלו את התשובה,

אילנית מיכאלי:

אתה ראית מה כתבו עליך?

ישראל קלרמן:

לגבי החניה,

רחלי רוטנברג:

ההתנגדות הכי קשה,

ישראל קלרמן:

אז הם לא יודעים מה זה, אבל אם יואל יגיד שהוא מכיר את זה וזה בסדר, אז מה הבעיה?

יואל שבת:

לא,

רחלי רוטנברג:

ההתנגדות הכי קשה הייתה של החניה, מצאו פתרון,

ישראל קלרמן:

אבל הם קיבלו תשובה.

רחלי רוטנברג:

לא פתרון מלא. בסדר?

ישראל קלרמן:

שלושת רבעי.

רחלי רוטנברג:

הם אומרים שהמתקן יכול 22 חניות, עוד שש חניות חיצוניות, אנחנו על 28,

ישראל קלרמן:

זה יפה.

רחלי רוטנברג:

יפה מאד. תקן 43. אני רק רוצה להזכיר שהיום אנחנו לא יכולים לפטור אם אין קרן חניה. הם לא שמו לב, הם לא יודעים שעל 13 מקומות חניה נוספים או 15, סליחה, יצטרכו לשלם קרן חניה כללית, אלא אם כן תהיה החלטה אחרת של מהנדס העיר,

דובר לא מזוהה:

אבל אמר היועץ הזה שאין פה קרן חניה.

ישראל קלרמן:

כן, אבל זה מה שהיא אומרת, שהוא לא יודע,

רחלי רוטנברג:

קרן חניה כללית.

ישראל קלרמן:

שזה כללי.

רחלי רוטנברג:

כללית.

דובר לא מזוהה:

אה, יש קרן?

ישראל קלרמן:

בסדר, לא,

יוחנן וייצמן:

כללי, כללי.

ישראל קלרמן:

מה שחייבים חייבים, אנחנו לא מדברים על זה.

רחלי רוטנברג:

לא, אני רק אומרת שהם לקחו 3.5 מיליון בחשבון, לא יודעת אם הם לקחו את ה-,

אדיר שוורץ:

אני כן,

יוחנן וייצמן:

זה פחות ממיליון.

ישראל קלרמן:

אל תדאגי.

אדיר שוורץ:

אני כן אשאל על האחזקה של,

יוחנן וייצמן:

הם מקבלים את זה חזרה. אה, לא, בכללי לא יקבלו.

יואל שבת:

לא,

רחלי רוטנברג:

לא, לא,

יואל שבת:

כמה זה?

רחלי רוטנברג:

אף אחד לא (לא ברור)

יואל שבת:

כמה הקרן חניה?

רחלי רוטנברג:

15 כפול 75,

ישראל קלרמן:

80,000 שקל. 80.

רחלי רוטנברג:

80.

יואל שבת:

כפול כמה?

רחלי רוטנברג:

15,

יוחנן וייצמן:

לא, זה ירד כעת.

יואל שבת:

לא, כמה (לא ברור)?

רחלי רוטנברג:

15 חניות כפול 80,000 בערך.

רוחמה יעקבי:

וואי, איזה וויכוח.

רחלי רוטנברג:

זה 1,200,000. בסדר, זה לא ענייננו. אני רק אומרת,

יוחנן וייצמן:

אני יכול להגיד לך, סתם, אם היינו הולכים לפי תקן החניה הארצי זה פחות מ-300 מטר מרק"ל, זה אפס.

רחלי רוטנברג:

זה אפס?

יוחנן וייצמן:

כן.

אדיר שוורץ:

אתה, איפה יש לך פה רק"ל?

רחלי רוטנברג:

אולי זה החלטה, אתה יודע מה?

יוחנן וייצמן:

הירוק.

רחלי רוטנברג:

אולי זה ההחלטה שצריכה להתקבל,

יוחנן וייצמן:

לא, הפוך, למטה, נו,

רחלי רוטנברג:

אולי זו ההחלטה שצריכים לקבל אצל מהנדס העיר.

יוחנן וייצמן:

לא, 80 מטר, לא משנה, חוק.

רחלי רוטנברג:

יכול להיות שצריכים ללכת על התקן הארצי,

יוחנן וייצמן:

יש תקנות.

רחלי רוטנברג:

בתמ"א. לפחות אם (לא ברור) את האפשרות. לא חשבתי על זה, אני אעלה את זה.

יוחנן וייצמן:

התקן אומר פחות מ-300 מטר לתת לנו 0 עד חצי.

רחלי רוטנברג:

בסדר,

יוחנן וייצמן:

אסור לתת (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

זה לא קשור לדיון פה, אבל זה חשוב מאוד,

יואל שבת:

לא, אבל יש לנו תכנית,

אדיר שוורץ:

בלי קשר לתקן, אני אומר, בסוף זה כן רחוב עמוס, זה כן רחוב שפתרון חניה חייב בו, זה לא,

רחלי רוטנברג:

הם נתנו פתרון חניה. לא מלא,

יואל שבת:

(לא ברור) לקדם את זה.

רחלי רוטנברג:

אני רק רוצה להגיד שהיום יש,

יוחנן וייצמן:

זה חוק.

רחלי רוטנברג:

12 מקומות ו-24 דיירים, זאת אומרת שחסר 12. עכשיו יהיה חסר 15. לא דרמה.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) תקן חניה ארצי קובע שאם יש גם (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

לא דרמה, זה לא דרמה.

יואל שבת:

ברור, ברור.

יוחנן וייצמן:

אפשר לעשות תב"ע.

יואל שבת:

ברור.

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) דיברו שינוי, אבל לא עשו (לא ברור)

אדיר שוורץ:

מה המשמעויות של אחזקה ל-,

יוחנן וייצמן:

לא, אבל סמכות שלנו להפחית אבל.

אדיר שוורץ:

השאלה,

רחלי רוטנברג:

זה שאלה, רגע, זה שאלה שהיא קשורה לדיירים והיא נידונה בין הדיירים לבין היזם, ובין הדיירים
למפקחת על הבתים המשותפים, מי שלא מסתדר עם היזם. זאת אומרת, זה לא דיון שלנו. כמה
אחזקה,

אדיר שוורץ:

את אומרת שגם פינוי בינוי זה לא דיון שלנו,

אילנית מיכאלי:

לא, אבל,

אדיר שוורץ:

אבל אנחנו כן מתעסקים עם קרן אחזקה.

אילנית מיכאלי:

(לא ברור) לא?

רחלי רוטנברג:

לא, קרן אחזקה,

יואל שבת:

לא, התחלנו לאחרונה,

רחלי רוטנברג:

זה לטובת העיר.

יואל שבת:

להתעסק עם קרן אחזקה, אנחנו לא יודעים עדיין לאכול את זה, אני אומר לך את זה בכנות, לא יודע איך לאכול את זה. וגם הערביות שאנחנו,

יוחנן וייצמן:

אתה גם לא יודע מה המשמעות של זה אפילו.

יואל שבת:

כן, גם אנחנו לא יודעים מה המשמעויות. תשמע, בסך הכל אנחנו משחררים פה בניין, מחזקים בניין שראוי לחיזוק, מוסיפים לו מה שנקרא פתרונות מיגון שצריכים אותם, מי כמונו יודעים שצריכים אותם כעת. ונתנו פה פתרון שהוא רובוטי. נכון, הוא עולה כסף, הוא עולה כסף ליזם,

אולי צריך לתחזק אותו בעתיד. אבל תשמעו, אנשים פה זקוקים לחניה, יש פה פתרון יותר טוב, נותנים יותר, קיבולת חניה יותר גדולה. זה משהו שבין הדיירים לבין היזם, זה לא משהו,

רחלי רוטנברג:

אבל מה שאמרתי, יואל,

יואל שבת:

אני חושב, אני חושב שזה פחות נוגע אלינו בהקשר של האחזקה.

ישראל קלרמן:

לא, אבל,

יואל שבת:

תשמע, אפשר לקבל החלטה שאתה נשאר במצב הנוכחי, במצב הנכנס, שזה עוד יותר כאילו,

ישראל קלרמן:

גרוע.

רחלי רוטנברג:

זה גם דיירים מאד מודעים.

יוחנן וייצמן:

בתכנית, בתב"עות,

אדיר שוורץ:

אני לא רוצה לעשות, (לא ברור) את הזכות (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

לא, זה דיירים מאד מודעים, הם באו, הם יצרו את זה, הם רוצים לשפר את הבניין של זה, זה דיירים שרוצים לגור, זה בדיוק לא האקזיט הנדל"ני שהוא דיבר עליו. זה דיירים שרצו לשפר את איכות החיים שלהם,

יואל שבת:

פתרון נוסף לאיזון זה בעצם,

רחלי רוטנברג:

והם ישלמו על תחזוקה.

יוחנן וייצמן:

לא, בתב"עות הרי אנחנו עושים שהדיירים הישנים לא ישלמו עשר שנים, כל מיני דברים כאלה.

רחלי רוטנברג:

אבל פה זה דיירים ש (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

זה לא המצב כאן.

רחלי רוטנברג:

זה לא דומה.

יוחנן וייצמן:

זה אזור,

רחלי רוטנברג:

זה לא דומה.

יוחנן וייצמן:

זה אזור סוציאקונומי אחר,

רחלי רוטנברג:

הדיירים יזמו את התכנית הזאת.

יוחנן וייצמן:

ברור.

יואל שבת:

אפשר גם לשקול לצמצם את היקף יחידות הדיור.

אדיר שוורץ:

כי ה-19 הזה הוא,

רחלי רוטנברג:

אבל צריכים לקחת בחשבון,

אדיר שוורץ:

זה כן חריג,

רחלי רוטנברג:

אם אנחנו מדברים פה על כלכלי, הוא לקח,

יואל שבת:

אולי לא נדבר על זכויות, אני מדבר על צמצום היקף יחידות הדיור.

רחלי רוטנברג:

הבנתי.

דובר לא מזוהה:

כן.

נלי צדוק:

שיצמצמו יחידות, שיעשו חניות.

רחלי רוטנברג:

וגם זה פוגע בכלכליות פחות. כאילו, הוא מוסיף כאן עלות של 3.5 מיליון ולדעתי עוד 1,200,000 בערך שהוא לא יודע עליהם, זה עוד 5 מיליון. אם אנחנו מצמצמים לו יחידות דיור אנחנו כבר,

יוחנן וייצמן:

אנחנו הורגים אותו.

יואל שבת:

מה גודל יחידות הדיור?

רחלי רוטנברג:

יש קטנות למעלה.

אדיר שוורץ:

אני לא חושב שאנחנו הורגים אותו.

יואל שבת:

קטנות קטנות?

רחלי רוטנברג:

למעלה יש קטנות. אבל, למעלה פה יש לו קצת קטנות.

דובר לא מזוהה:

היה שמה תהליך של כמה יזמים,

רחלי רוטנברג:

,77

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) לא רצו,

יואל שבת:

אה, שלא (לא ברור)?

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) שהוא הגיע לכלכליות, הוא אמר את זה.

יואל שבת:

56, 55,

דובר לא מזוהה:

גם היא אמרה את זה.

יוחנן וייצמן:

הם אמרו את זה, הם רצו אחריהם, ניסו,

דובר לא מזוהה:

ב-2017 הם עשו מכרז כזה,

יואל שבת:

כן.

אדיר שוורץ:

ה-19 הזה המון, זה אזור שהיום הוא אזור יקר, ערכי הקרקע בו גבוהים, אפשר למכור שם דירות ברווח יפה, גם דירות קטנות, גם דירות גדולות, ברווח מאד מאד יפה, ב-19 דירות זה כאילו,

נלי צדוק:

המון.

רחלי רוטנברג:

יואל, היום חסר להם 12 מקומות חניה.

אדיר שוורץ:

זה המון לפרויקטים של תמ"א.

נלי צדוק:

המון.

אדיר שוורץ:

אני לא יודע איך הבניין הזה (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

אחרי,

יואל שבת:

אחרי הרובוטי?

רחלי רוטנברג:

לא, לא, היום,

יואל שבת:

היום,

רחלי רוטנברג:

(לא ברור) יש 24 יחידות דיור, 12,

יואל שבת:

אה, היום במצב הנוכחי?

רחלי רוטנברג:

כן. חסר 12.

יוחנן וייצמן:

טוב, זה לא מעניין אותנו.

רחלי רוטנברג:

אחרי,

יואל שבת:

לא, למה?

רחלי רוטנברג:

אחרי זה,

יואל שבת:

זה מעניין.

רחלי רוטנברג:

לא, אני רוצה להגיד כמה אנחנו,

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא מעניין אותנו לצורך, אנחנו, אותי מעניין מה התוספת.

רחלי רוטנברג:

לא, אז אני מסבירה. למה אני אומרת את זה? כי אחרי התוספת, אחרי התוספת יהיו חסרים 15 מקומות חניה.

יוחנן וייצמן:

3 מקומות.

רחלי רוטנברג:

זאת אומרת, גרענו 3 מקומות חניה. בונים שם שני צירי רק"ל. זאת אומרת, יש איזה היגיון לפטור מ-3, כאילו,

יואל שבת:

אבל מה המרחק לצירים האלו?

נלי צדוק:

זה די רחוק מרק"ל, רחלי.

יוחנן וייצמן:

פחות מ-300.

רחלי רוטנברג:

מה?

יוחנן וייצמן:

מהירוק זה פחות מ-300.

אדיר שוורץ:

זה עלייה מאד משמעותית מרחוב פת למטה.

נלי צדוק:

אין תחבורה ציבורית לתוך הרחוב, אין.

רחלי רוטנברג:

רגע, רגע,

נלי צדוק:

אין לתוך הרחוב.

אדיר שוורץ:

מה הציר השני אגב? יש ציר אחד בפת למטה, מה הציר השני?

רחלי רוטנברג:

שניה.

נלי צדוק:

יהודה הנשיא.

יוחנן וייצמן:

יהודה הנשיא, מה המרחק? אני לא מדדתי.

אדיר שוורץ:

יהודה הנשיא קרוב.

יוחנן וייצמן:

הסגול.

נפתלי לוי:

יהודה הנשיא זה דרך מהורקניה, אבל לכיוון זה צריך ללכת דרך,

אדיר שוורץ:

כמה זה בעומק של הורקניה?

נפתלי לוי:

ברניקי שם.

דליה אלפסי:

מי יוותר על הרכבים הפרטיים?

רחלי רוטנברג:

לא כולם (לא ברור)

יוחנן וייצמן:

כן, אבל הם הוסיפו, נתנו לנו 22 חניות חדשות.

אדיר שוורץ:

את האמת, אני גר היום קרוב לרכבת קלה,

רחלי רוטנברג:

אה, זה לא כזה קרוב.

אדיר שוורץ:

לא נוגע באוטו.

דליה אלפסי:

באמת?

רחלי רוטנברג:

כן, גם אני.

אדיר שוורץ:

אני משוגע על זה.

דובר לא מזוהה:

הלואי עליי.

רחלי רוטנברג:

לא מוציאה את האוטו אם אני לא חייבת.

ישראל קלרמן:

טוב.

אדיר שוורץ:

(לא ברור) אני בסיטואציה ייחודית,

ישראל קלרמן:

מה את אומרת על הזה שבתוך הבית המעלית?

רחלי רוטנברג:

עכשיו, הוא ענה תשובה, הוא אמר, כל העמודה מסכימה, הם מקבלים אחר כך, כאילו, משלימים להם את ה-,

ישראל קלרמן:

בסדר, משלימים להם, אחד שמתנגד, איך ייכנסו אליו?

רחלי רוטנברג:

עכשיו, הוא אומר שהוא בדיון איתו.

אילנית מיכאלי:

אבל אפשר,

רחלי רוטנברג:

זה ייפתר אצל המפקחת, הוא בדיון איתו.

ישראל קלרמן:

אה, אז כתנאי למתן היתר?

רחלי רוטנברג:

כן,

ישראל קלרמן:

אה, בסדר,

רחלי רוטנברג:

זה ממילא תנאי.

ישראל קלרמן:

אילנית, אילנית, כתנאי למתן היתר נעשה את הדבר הזה, זה מה שהיא אומרת.

יואל שבת:

מה?

ישראל קלרמן:

את הזה שיוורד לתוך הבית, עם המעלית,

נפתלי לוי:

ניקולייב, ניקולייב.

ישראל קלרמן:

אז הוא אומר שהוא יושב איתו והוא יסתדר איתו.

יוחנן וייצמן:

והא חייב להסתדר איתו.

ישראל קלרמן:

הוא חייב, הבנתי.

רחלי רוטנברג:

המפקחת לא תיתן בלי הסכמה שלו.

ישראל קלרמן:

אז בוא נעכב את ההחלטה לזה, נעשה בתנאי.

נפתלי לוי:

עורך הדין אמר שהוא ישב איתו,

ישראל קלרמן:

כן, הנה, אילנית מסכימה, בסדר.

יוחנן וייצמן:

לא, יכול להיות שאפשר,

רחלי רוטנברג:

תנאי ל-?

ישראל קלרמן:

תניא להוצאת היתר, (לא ברור)

אילנית מיכאלי:

להוצאת היתר, להוצאת היתר אמרתי.

יוחנן וייצמן:

להוצאת היתר, לא לגורמים. לא צריך, להוצאת היתר.

ישראל קלרמן:

להוצאת היתר?

רחלי רוטנברג:

בדרך כלל זה הולך אחרי היתר למפקחת. פה בגלל שזה נושא רגיש וזה בתוך בית אז אפשר להגיד,

ישראל קלרמן:

להוצאת היתר.

רחלי רוטנברג:

תנאי ל-,

אדיר שוורץ:

להוצאת היתר זה (לא ברור)

ישראל קלרמן:

בסדר. תנאי להוצאת היתר.

רחלי רוטנברג:

אז רגע,

יוחנן וייצמן:

הדיירים, שיסתדר איתם בינתיים.

רחלי רוטנברג:

המעלית בתוך הבית, המפקחת על הבתים המשותפים זה תנאי ל-,

אילנית מיכאלי:

אישור המפקחת על הבתים המשותפים למעלית המתוכננת לתוך הבית של ה-,

רחלי רוטנברג:

או הסכמה שלהם, או הסכמה. רגע, אני רק שואלת שניה. אם הם מביאים הסכמה של ניקולייב,

אילנית מיכאלי:

מספיק, כן,

רחלי רוטנברג:

וזה, זה מספיק,

אילנית מיכאלי:

כן.

רחלי רוטנברג:

אני לא צריכה את המפקחת כתנאי.

יוחנן וייצמן:

נכון, ברור.

אילנית מיכאלי:

או הסכמה או,

רחלי רוטנברג:

לא, אבל אני אכתוב את זה, שיהיה,

יוחנן וייצמן:

אם ניקולייב מושך את ההתנגדות,

אילנית מיכאלי:

או הגשה בהסכמה לראש הצוות.

נפתלי לוי:

אם יהיה לו 80%.

ישראל קלרמן:

בוודאי.

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא 80, זה לא תמ"א, זה לא תב"ע, זה לא פינוי בינוי. אין לנו את ה-, חוק החיזוק לא נמצא פה.

רחלי רוטנברג:

אוקי, עכשיו לגבי החניה, מה אנחנו אומרים? אני רק רוצה,

ישראל קלרמן:

שהפתרון שהם הביאו הוא פתרון טוב.

יוחנן וייצמן:

הפתרון שהציעו,

רחלי רוטנברג:

פתרון, וישלמו, ככל שיידרש,

ישראל קלרמן:

מה שצריך לעשות, כן, על פי החוק. אנחנו לא משנים את החוק.

רחלי רוטנברג:

ככל שיידרש,

רוחמה יעקבי:

מה אתה אומר?

אילנית מיכאלי:

(לא ברור) 75%,

יוחנן וייצמן:

את יכולה להוסיף את הנימוק שמבחינה, נכון פה יש לנו 10038, אבל בארצי לא היו מחייבים אותם בכלל.

רחלי רוטנברג:

אני רוצה להכניס את זה הרבה יותר גדול מזה. אני רוצה ללכת למהנדס העיר ול(לא ברור) ולהגיד, בוא נחשוב על הרעיון אם התקנות פטרו, כאילו, לא מאפשרות היום פתרון, אולי נפטור את זה דרך התקן הארצי. אני אנסה, אני,

יוחנן וייצמן:

יכול להיות שזה מצריך תב"ע.

רחלי רוטנברג:

לא בטוח, כי בוועדת ערר היא שאלה אותי למה אתם לא הולכים, אם זה התקן הארצי, אם זה לפי תמ"א תלכו על התקן הארצי. לא בטוח, יכול להיות שאפשר להסתדר.

יוחנן וייצמן:

כן?

רחלי רוטנברג:

אני אבדוק את זה. יש עוד התנגדויות? רגע.

דובר לא מזוהה:

היא לא מקשיבה.

רחלי רוטנברג:

מה על הביוב וכל זה?

יוחנן וייצמן:

לדעתי המתנגדים אמורים להיות מרוצים. נכון?

רחלי רוטנברג:

מה עם התשתיות?

דוברת לא מזוהה:

הביוב, הביוב.

נלי צדוק:

מה עם התשתיות? יוחנן.

יואל שבת:

לא, אבל רגע, רחלי, היה שמה את העניין של היזק הראייה עם המרפסות וכל ה-,

רחלי רוטנברג:

אה, לא דיברו, הוא בכלל לא ענה על זה. הוא לא ענה על זה.

ישראל קלרמן:

מה, מה, מה?

אילנית מיכאלי:

צריך לציין, אבל צריך לציין בפירוש,

ישראל קלרמן:

על מה דיברתם?

רחלי רוטנברג:

דיברנו על ה-,

יוחנן וייצמן:

מרפסת מול,

אילנית מיכאלי:

שזה איזון בין כל האינטרסים. האינטרס של החיזוק,

ישראל קלרמן:

אה, וואלה. הוא לא ענה על זה.

אילנית מיכאלי:

האינטרס של המיגון, האינטרס של ה-,

רחלי רוטנברג:

רגע, ומי אמר שאי אפשר לעשות פתרון אחר?

יוחנן וייצמן:

רגע, המתנגד (לא ברור) למרפסת,

ישראל קלרמן:

לא משנה,

יוחנן וייצמן:

שניה, בוא נבין.

ישראל קלרמן:

וואי וואי וואי,

יוחנן וייצמן:

המתנגד בעל המרפסת ה-,

ישראל קלרמן:

אני חייב לדבר איתם. הם חייבים לשמוע על זה.

דובר לא מזוהה:

מה זה, מה זה?

ישראל קלרמן:

חייבים לשמוע תשובה על זה.

רוחמה יעקבי:

אולי הוא בחוץ?

ישראל קלרמן:

תראי, תראי רגע אם הם בחוץ.

דובר לא מזוהה:

מי, היזם?

רחלי רוטנברג:

זה ממש, זה גם, זה ממש מפריע אפילו בעין לראות את זה. למעלה פחות, אבל זה, המרפסת הזאת,

דובר לא מזוהה:

אבל לא היו על זה התנגדויות.

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) המתנגד.

רחלי רוטנברג:

היה והם שכחו לענות על זה.

יוחנן וייצמן:

בעל הדירה הזאתי הוא המתנגד?

ישראל קלרמן:

כן. כן,

אדיר שוורץ:

אבל רגע,

ישראל קלרמן:

כן,

רחלי רוטנברג:

כן, אחת,

ישראל קלרמן:

זה מה ש(לא ברור) אמר.

רחלי רוטנברג:

אחת, זאת ש(לא ברור)

אדיר שוורץ:

אפשר להכניס אותו בלי להכניס גם אותה?

ישראל קלרמן:

זה עובדיה, זה עובדיה.

יוחנן וייצמן:

אה, זה עובדיה.

ישראל קלרמן:

כן, היא כתבה, הנה,

יוחנן וייצמן:

כן, כן, כן.

ישראל קלרמן:

המרפסות (לא ברור) של דירה (לא ברור) משקיפה לתוך סלון משפחת עובדיה.

יוחנן וייצמן:

הבעיה שעוז כהן כבר הלך בכלל.

אילנית מיכאלי:

אז תתקשר לעוז כהן, תתקשר אליו בטלפון.

יוחנן וייצמן:

לא, גם ליזם וגם לעוז כהן.

אילנית מיכאלי:

נו, תתקשר אליהם בטלפון. אי אפשר אחד.

יוחנן וייצמן:

צריך לעשות אותם בוועידה. אי אפשר לקבל החלטה ככה.

אילנית מיכאלי:

אז אפשר לעשות,

רחלי רוטנברג:

מה ש-, אנחנו נחליט מה ש-,

יוחנן וייצמן:

כן, אבל,

אילנית מיכאלי:

לא, לא, אם את רוצה לדבר איתם אז את כולם.

רחלי רוטנברג:

לא, לא לדבר.

רוחמה יעקבי:

רגע, רגע, אני אתקשר.

דובר לא מזוהה:

שניה, שניה.

רחלי רוטנברג:

בואו נראה, אבל זה אילוצים. בואו שניה, לפני שאנחנו זה,

יוחנן וייצמן:

כן.

רחלי רוטנברג:

אין לי מקום אחר למרפסת, נכון? זה או מרפסת מול מרפסת או מרפסת מול איזה חלון.

יוחנן וייצמן:

אז שיסגרו את זה שמה עם איזה מין מסתור,

ישראל קלרמן:

לא, אה (לא ברור) אפשר.

יוחנן וייצמן:

לא, זה, כן,

רחלי רוטנברג:

זה נראה נורא.

יוחנן וייצמן:

זה לא נראה נחמד.

ישראל קלרמן:

וואי, מי ייתן לי תשובה על זה?

רוחמה יעקבי:

הנה, קוראים לו.

דובר לא מזוהה:

מנסה לתפוס אותו.

דליה אלפסי:

לא יצאה החלטה.

רחלי רוטנברג:

וואלה, לא אהבתי את הפתרון.

דובר לא מזוהה:

הוא בטח בחניון עכשיו, אין קליטה.

דוברת לא מזוהה:

כן.

רחלי רוטנברג:

זה נראה לי פחות נורא, זווית הראייה היא לפה.

(מדברים ביחד)

יוחנן וייצמן:

המקום הגרוע הוא (לא ברור) למטה.

דובר לא מזוהה:

הנה, הוא בודק, ישראל.

יוחנן וייצמן:

מי?

ישראל קלרמן:

לא, לא, (לא ברור) בטלפון.

יוחנן וייצמן:

אבל צריך גם את עוז כהן.

רחלי רוטנברג:

הוא פה למטה. זה עוז, זה עוז.

יוחנן וייצמן:

זה עוז? לא, אנחנו צריכים,

דובר לא מזוהה:

לא עוז, שאלתם את ענבר.

יואל שבת:

את ענבר, ענבר, ענבר צריך,

רחלי רוטנברג:

לא,

יוחנן וייצמן:

צריך את עוז כהן שיענה לו.

ישראל קלרמן:

לא, (לא ברור) עוז אחרי זה,

דובר לא מזוהה:

אבל הגברת,

ישראל קלרמן:

שייתן תשובה, אם הוא נותן לזה תשובה.

רוחמה יעקבי:

עוז? עוז הלך.

רחלי רוטנברג:

הוא אמר שהוא ממהר.

רוחמה יעקבי:

ממהר. רגע, ג'אנה עוז. יש לי את הטלפון.

דליה אלפסי:

כן?

ישראל קלרמן:

ענבר,

יואל שבת:

ענבר, ענבר, אולי מספיק בטלפון.

ישראל קלרמן:

מספיק בטלפון. שכחנו לשאול אותך לגבי ה-, אם המרפסת שנכנסת לתוך הבית של עובדיה, זה ממש ממש מקום לא טוב, כמו שראינו.

נפתלי לוי:

רחלי,

רחלי רוטנברג:

כן.

נפתלי לוי:

בואי, בואי תקשיבי.

ישראל קלרמן:

מה?

רחלי רוטנברג:

מה הוא יגיד? מה הוא יגיד?

ישראל קלרמן:

זה נמצא לפנינו, אנחנו רואים את זה, השאלה אם אתה עושה משהו אחר.

ענבר קרסני:

לא, לא, אבל אין להם שם בעיה, אני לא (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

מה אין בעיה?

ישראל קלרמן:

מה אין בעיה? זה בתוך החלון, אתה אומר לי, אנחנו רואים את זה מול העיניים, אנחנו כולם פה.
כשאני אומר לך כולם זה כל החברים וכל הצוות המקצועי, כולל מנהל האגף.

דובר לא מזוהה:

אולי תעלה רגע, ענבר?

ישראל קלרמן:

כולל יועצת משפטית.

ענבר קרסני:

כל החשובים.

ישראל קלרמן:

ממש.

דובר לא מזוהה:

שנצלם לו את זה?

רחלי רוטנברג:

הוא יודע, הראו את זה.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) שיהיה את זה רק. המרפסת הזאת (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

מה זה הדבר הזה?

דובר לא מזוהה:

המרפסת לא עושה לה טוב?

ישראל קלרמן:

מה זה לא עושה לה טוב? אתה נכנס לה לתוך הבית.

דובר לא מזוהה:

מה?

רחלי רוטנברג:

אני לא יודעת מה יש לה שם כי זה לא מדוד, אולי אני אבדוק קומה אחרת, אבל זה נראה,

דובר לא מזוהה:

אי אפשר להזיז אותה טיפה?

ישראל קלרמן:

לא, זה ממ"ד שמה. אם זה ממ"ד, מי עם זה? תעלי את זה רגע.

רחלי רוטנברג:

הנה, אני מעלה לקומה אחרת שניה.

ענבר קרסני:

היא יוצאת לכאן.

ישראל קלרמן:

מה הכוונה יוצאת לכאן?

ענבר קרסני:

היא, היא, גברת עובדיה,

רחלי רוטנברג:

הנה, זה בתוך,

ישראל קלרמן:

אבל זה המרפסת של השכן, של בן שוהם, שנכנס לה לתוך הבית.

יואל שבת:

אני שואל, אני שואל,

רחלי רוטנברג:

לסלון שלה, נו.

יואל שבת:

במקום למקם את הפתח מפה תמקם את הפתח מפה,

ענבר קרסני:

אוקי.

יואל שבת:

ותגרור בעצם את כל המרפסות,

ענבר קרסני:

אבל אז הם לא יהיו מרפסות סוכה, אלה ש-,

יואל שבת:

לא, לא.

רחלי רוטנברג:

לא, אותו דבר. אה, לא, יואל, זה מחוץ לקו בניין, תסתכל.

רוחמה יעקבי:

אה, הנה, הוא, כן, (לא ברור) הגיע.

רחלי רוטנברג:

הוא הגיע עד ל-,

יואל שבת:

למה? אני יכול,

רחלי רוטנברג:

הוא הגיע לקו בניין.

יואל שבת:

לא, בסדר, אבל הוא יכול מחוץ לקו בניין.

רחלי רוטנברג:

הוא לא יכול מחוץ לקו בניין, זה תמ"א.

יואל שבת:

(לא ברור) בתמ"א,

ענבר קרסני:

אם אני (לא ברור) לה את זה ככה? רחלי,

יוחנן וייצמן:

אה, הוא לא יכול לחרוג מה-,

ענבר קרסני:

רחלי,

רחלי רוטנברג:

נו?

ענבר קרסני:

אם אני אתן לה אלכסון? את רוצה שאני,

רחלי רוטנברג:

זה צפייה ישירה, וואי. אתה שם אלכסון,

ענבר קרסני:

אז בוא נסגור, בוא נסגור, נעשה סגירה,

יואל שבת:

זה יחשיך להם את הסלון אבל. ברגע שאתה עושה סגירה אתה סוגר גם את האוויר והאור.

ענבר קרסני:

בכפוף למציאת פתרון, בסדר, רחלי? ונשב על זה ביחד איתם.

רחלי רוטנברג:

מה זה פתרון? אבל הוועדה לא, איך,

ישראל קלרמן:

מה הכוונה? אם אתה רוצה להזיז מיגון אז זה חייב לחזור אלינו. לא אכפת לי לעשות את זה, אבל אני אומר, אתה חייב לחזור אלינו. אם תזיז את זה למקום אחר זה חייב לחזור אלינו.

ענבר קרסני:

אז מה אנחנו רוצים, שהיא תסכים? מה אנחנו רוצים?

יוחנן וייצמן:

להביא הסכמה שלה וודאי טוב.

ישראל קלרמן:

(לא ברור) הסכמה שלה, לתת לה פיצוי אחר אולי במקום מרפסת, לא יודע. (לא ברור) טוב, בסדר, מאה אחוז. אז אנחנו לא נעשה את זה עכשיו,

דובר לא מזוהה:

לא, אני רוצה ל(לא ברור) פתרון כבר עכשיו, אני לא רוצה,

(מדברים ביחד)

ישראל קלרמן:

אנחנו ננסח משהו,

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) החלטת וועדה,

ישראל קלרמן:

אנחנו ננסח משהו ש-,

יוחנן וייצמן:

כן.

ענבר קרסני:

שנוכל לחיות עם זה.

ישראל קלרמן:

טוב, מאה אחוז, תודה רבה. שלום. תודה רבה. תודה רבה. הסתיים הדיון, תודה רבה.

ענבר קרסני:

תודה, ביי.

ישראל קלרמן:

טוב, רחלי,

רחלי רוטנברג:

כן. שאלה טובה.

ישראל קלרמן:

אז התשובה היא,

רחלי רוטנברג:

כן?

ישראל קלרמן:

שבסדר, או שלא יהיה מרפסת או שיהיה מרפסת או ש-, אם הם ימצאו מקום אחר זה חייב לחזור אלינו, אבל אם לא יהיה מרפסת אין לנו, והוא מפצה אותה במשהו אחר, את אותה משפחה ש(לא ברור) להם את המרפסת,

רחלי רוטנברג:

אבל מה, אנחנו מוותרים על כל, זה הרי ארבע מרפסות.

ישראל קלרמן:

כולם,

רחלי רוטנברג:

מה?

ישראל קלרמן:

לא כולם מגיעים אליה. אלה שבקומה שלה מגיעים אליה.

רחלי רוטנברג:

אנחנו,

יוחנן וייצמן:

אבל לא כולם התנגדו. חלק כנראה קיבלו את התמורות שלהם.

רחלי רוטנברג:

אז איזה קומה זה זאת שהתנגדה, עובדיה?

ישראל קלרמן:

משפחת בן שוהם. (לא ברור) מרפסת של משפחת בן שוהם משקיפה,

יוחנן וייצמן:

יש כאלה בתוך המיקסר פה שהסכימו לזה, נכון?

רחלי רוטנברג:

רגע, הנה. זה עובדיה? לא, זה ינאי.

דוברת לא מזוהה:

ינאי.

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא הדירה עובדיה.

רחלי רוטנברג:

רגע, אז אולי זה.

יוחנן וייצמן:

זה לא הקומה הזאת.

דליה אלפסי:

העיקר,

רחלי רוטנברג:

הנה, זה עובדיה, בסדר? המרפסת, אז מה?

דובר לא מזוהה:

אה, זה קומה, זה לא הקומה שהראינו עכשיו.

יוחנן וייצמן:

לא, לא, זה לא הקומה שמקודם דיברנו עליה.

רחלי רוטנברג:

לא, זה הדירה של עובדיה. זה אותו דבר בכל הדירות, לכן הראיתי סתם דירה אקראית.

יוחנן וייצמן:

אה, הבנתי. הבנתי, בסדר.

רחלי רוטנברג:

אם אתם מדברים על עובדיה זה זה.

יוחנן וייצמן:

זה זה.

רחלי רוטנברג:

אז מה, לוותר רק כאילו על המרפסת של משפחת, במפלס הזה?

דובר לא מזוהה:

(לא ברור) הוא יסכים? מה. נראה לך ש(לא ברור) אתה יכול להוריד לו מרפסת? שהוא ימצא את הפתרון.

יוחנן וייצמן:

תראי,

רחלי רוטנברג:

תראו,

יוחנן וייצמן:

אם אין פתרון בוא נחתוך פה קצת, בוא נחתוך פה, ופה שיעשה קיר חלבי,

רחלי רוטנברג:

רגע, והוא מקבל פה מרפסת מאד מאד קטנה, נכון?

יוחנן וייצמן:

מה נעשה?

רחלי רוטנברג:

לא, אני אומרת, אולי אפשר להעביר אותה, פה? לא, זה מזעזע, לא, לא, לא.

יוחנן וייצמן:

רגע, שאלה, למה שלא נשחק עם כל המרפסות האלה,

רחלי רוטנברג:

כי זה מחוץ לקו בניין.

יוחנן וייצמן:

אה, כי הוא לא (לא ברור) יציאה מהממ"ד?

רחלי רוטנברג:

לא.

יוחנן וייצמן:

לא, אבל (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

זה מה שיואל הציע.

אדיר שוורץ:

יואל, למה שלא, למה שלא יביאו תכנית מתוקנת לעניין המרפסות?

יואל שבת:

ש-?

יוחנן וייצמן:

אין מתוקנת פה, זה שחור לבן.

דוברת לא מזוהה:

צריך להציג להם אותה, צריך להציג להם.

דליה אלפסי:

אבל העורך דין שלהם אמר.

יוחנן וייצמן:

הוא עם עובדיה חייב להסתדר בכל מקרה.

דליה אלפסי:

הוא אמר שהוא רוצה לשבת איתם.

יואל שבת:

היא גרה באיזה קומה? איזה קומה היא?

רחלי רוטנברג:

הנה, פלוס 8. זה זה.

דליה אלפסי:

בגלל זה הוא יצא כבר, הוא אמר.

רחלי רוטנברג:

כאילו קומה שלישית. זה עובדיה. זאת גברת עובדיה.

אדיר שוורץ:

לא, זה מרפסת מעל מרפסת מעל מרפסת? כאילו, זה אותו דבר?

רחלי רוטנברג:

כאילו לכל אחד נתנו סוכה קטנה.

אדיר שוורץ:

אה, זה סוכות, זה מה שעושה לנו את הבעיה, מרפסות סוכה?

רחלי רוטנברג:

לא, לא קשור לזה שזה סוכה.

אדיר שוורץ:

אז מה הבעיה?

רחלי רוטנברג:

הבעיה זה שזה קרוב לשכנים, לא קשור לזה שזה סוכה.

דובר לא מזוהה:

אבל בוא נחזור לתיק השני, (לא ברור)

רחלי רוטנברג:

אם זה לא היה סוכה זה גם היה קרוב אליהם.

ישראל קלרמן:

מה, רחלי, מה?

רחלי רוטנברג:

לא יודעת, זה,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) תכנית?

רחלי רוטנברג:

מה, שיורידו את ה-,

ישראל קלרמן:

אין תכנית? אז מה עושים?

רחלי רוטנברג:

מה, שיורידו את המרפסת?

יואל שבת:

רגע, רגע, אם אני, אם אני מצמצם את המרפסת הזאת,

ישראל קלרמן:

תני לי תשובות.

רחלי רוטנברג:

מה זאת אומרת? אתם (לא ברור) תכנונית, זה תואם חוק בול. תחליטו, שמעתם את השכנים,

ישראל קלרמן:

החלטנו לדחות את הבקשה.

יואל שבת:

רגע, רגע,

רחלי רוטנברג:

נו, בכיף.

יואל שבת:

רגע, שניה.

רחלי רוטנברג:

מה זה התשובה שלי?

ישראל קלרמן:

לא,

רחלי רוטנברג:

אפשר לאשר תכנית, אין ספק. עכשיו, הגיעה לכאן שכנה, אמרה זה קשה, זה קרוב לי.

יואל שבת:

אבל רחלי, אפשר לצמצם את זה עד לפה.

רחלי רוטנברג:

איזה מרפסת תהיה להם?

יואל שבת:

כמו שיש להם, מטר,

יוחנן וייצמן:

מטר ומשהו.

יואל שבת:

מטר ועשרה.

נלי צדוק:

מטר זה מרפסת?

יואל שבת:

עד הנקודה הזאת.

רחלי רוטנברג:

אז אין להם סוכה, כן?

יואל שבת:

(לא ברור) לפה,

יוחנן וייצמן:

איפה הסוכה שלהם?

יואל שבת:

למה? זה, הם לגג.

רחלי רוטנברג:

לא, יש קומה מעליה. היא זה כל הסגול, כן? היא זה כל,

יואל שבת:

למה הם לא (לא ברור). ?

דובר לא מזוהה:

זה קומה מתחת.

רחלי רוטנברג:

היא כל הסגול, זה כל הסוכה שלה.

יוחנן וייצמן:

ומה קורה בקומה מעליהם? זה מקורה?

דובר לא מזוהה:

מה שהיו מקודם, נו.

רחלי רוטנברג:

זה מעליה.

דובר לא מזוהה:

היא פה, זאתי.

יוחנן וייצמן:

אם זה מעליה אז אפשר להוריד את,

רחלי רוטנברג:

אבל זה לא מפריע לה מעליה.

יוחנן וייצמן:

היא מתנגדת.

יואל שבת:

הנה, תייצרי (לא ברור) הזאתי, אבל פה תעשי ככה.

יוחנן וייצמן:

יופי, ריש כזאתי, גריעה, גריעה,

רחלי רוטנברג:

לא פה, בקומה למטה, לגרוע,

יוחנן וייצמן:

גריעה כזאתי בצורת L.

רחלי רוטנברג:

לגרוע ב-,

יוחנן וייצמן:

אלדד, טוב שבאת,

דובר לא מזוהה:

אוקי.

יוחנן וייצמן:

אתה משחרר אותי.

רחלי רוטנברג:

לגרוע,

ישראל קלרמן:

לא, לא, לא, הוא צריך להמשיך,

יואל שבת:

רחלי, את רוצה לסמן את זה על התכניות?

רחלי רוטנברג:

רגע, אני כותבת. לגרוע מהמרפסת בקומה, בפלוס שמונה,

אדיר שוורץ:

(לא ברור) ללכת.

ישראל קלרמן:

לא, (לא ברור) מול הלבדשטאם. (לא ברור) לוייצמן, למה לא אמרת לוייצמן?

נלי צדוק:

איזה קומה זאת?

רחלי רוטנברג:

אבל לא פתרתי את תכנית (לא ברור) אז אני,

ישראל קלרמן:

לא וייצמן, זה הלבדשטאם.

נלי צדוק:

רחלי, איזה מרפסת זאת?

אלדד רבינוביץ':

לא אמרת שזה על וייצמן?

ישראל קלרמן:

לא.

רחלי רוטנברג:

המרפסת של משפחת,

אדיר שוורץ:

לא, (לא ברור) הלבדשטאם.

ישראל קלרמן:

הלבדשטאם.

רחלי רוטנברג:

בן, תעזרו רגע,

אדיר שוורץ:

עם הזה, כתבו, חבר מועצה מאגודת ישראל התבטל, (לא ברור) הלבדשטאם התבטל.

רחלי רוטנברג:

משפחת בן, בן, בן,

ישראל קלרמן:

בן שוהם,

רחלי רוטנברג:

בן שוהם.

ישראל קלרמן:

בן שוהם.

רחלי רוטנברג:

להוריד להם בעצם,

יוחנן וייצמן:

להוריד איזה משהו כמו מטר על מטר עשרים.

רחלי רוטנברג:

או להביא הסכמה ממשפחת עובדיה.

יוחנן וייצמן:

או להביא הסכמה.

רחלי רוטנברג:

יש לנו עוד משהו שלא ענינו?

יוחנן וייצמן:

תשתיות. חשמל, מים, זה, עומס. תראי, התמ"א הרי דורשת שמהנדס העיר יגיד את דעתו על תשתיות. בסדר, נו מה, זה לא תיק התמ"א הראשון שאנחנו דנים בו.

דליה אלפסי:

לאשר את הבקשה, מה יש לך?

רחלי רוטנברג:

הביוב יורד ב(לא ברור)

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה ללכת?

רוחמה יעקבי:

12:15 זה לאשר.

(מדברים ביחד)

אדיר שוורץ:

אה, יופי, דוחה שבת, בסדר גמור.

רוחמה יעקבי:

אה, של 12:15,

רחלי רוטנברג:

הוא אמר שהתכנית,

יוחנן וייצמן:

תגיד לחביליו.

דליה אלפסי:

אני יודעת.

רחלי רוטנברג:

תכנית החיזוקים הגיעה לפני הוועדה, זה אני אכתוב.

רוחמה יעקבי:

לא, 12:50 היא.

דליה אלפסי:

אבל יש תיק שצריכים לדון בו,

אדיר שוורץ:

זה הרבה עכשיו, הזה?

דליה אלפסי:

ההתנגדות.

יוחנן וייצמן:

זה נראה, הבנתי שלא.

אלדד רבינוביץ':

יש הרבה מתנגדים הבנתי.

דובר לא מזהה:

כן?

רחלי רוטנברג:

בסדר, יש לי תשובה להכל.

נלי צדוק:

אבל יש (לא ברור) תכנית.

רוחמה יעקבי:

אז תגידי את זה, צריכים להגיד, עוד מעט.

רחלי רוטנברג:

בסדר, יש לי תשובה.

ישראל קלרמן:

זהו?

רחלי רוטנברג:

כן.

ישראל קלרמן:

יופי.

יואל שבת:

תשתיות, מים, חשמל וזה, תצייני ש-,

רחלי רוטנברג:

אז אמרנו שזה לפי ה-,

יואל שבת:

תצייני רק שזה לפי,

רחלי רוטנברג:

גורמים.

יואל שבת:

כן, בדיוק, רק תצייני את זה בהחלטה, שזה,

ישראל קלרמן:

לא, אבל שיעשו חדר טרפו גם.

רחלי רוטנברג:

מה זאת אומרת? רק אם חברת חשמל דורשת.

יואל שבת:

ככל שיידרש מחברת חשמל.

יוחנן וייצמן:

(לא ברור) נו, זה לא,

רחלי רוטנברג:

לפי הגורמים,

יואל שבת:

לפי ה-,

רחלי רוטנברג:

הגורמים המאשרים.

ישראל קלרמן:

טוב.

רחלי רוטנברג:

אני יוצאת מזה רגע, ומשאירה לכם,

ישראל קלרמן:

(לא ברור) שלך?

עמנואל זלטס:

אני אבדוק אם שווה להיות אדריכלית בעתיד.

רחלי רוטנברג:

לבוא אליי לפני זה.

עמנואל זלטס:

כן?

ישראל קלרמן:

בסדר, סיימנו, רחלי?

רחלי רוטנברג:

כן, אני יוצאת.

ישראל קלרמן:

אל תצאי.

רחלי רוטנברג:

אם אני לא יוצאת,

ישראל קלרמן:

מי מצוות ו' את הגעת מצוות ו'?

דליה אלפסי:

לא, לא יכולים להיכנס.

רחלי רוטנברג:

לא, אם אני לא יוצאת הם לא יכולים להיכנס. דקה.

רוחמה יעקבי:

של 12:15 קיבלנו הסרה.

רחלי רוטנברג:

אה, באמת?

סיום הדיון